

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

7. LEDNA 2007

Z obsahu:

Pavlovi žáci

Timotej a Titus

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
13. prosince 2006
- strana 2 -

**Markéta od Nejsvětější
Svátosti**

- strana 4 -

**Událost, na kterou
čekal svět**

Mieczysław Piotrowski TChr
- strana 5 -

**Maria, Matka našeho
Pána a Matka Církve**

Biskup Gerhard L. Müller,
Karl Josef Wallner
- strana 6 -

Dědičný hřích

Robert Spaemann
- strana 8 -

K hranicím všehomíra

Hermann Haupt
- strana 10 -

**První čtvrtky, pátky
a soboty v měsíci**

- strana 12 -

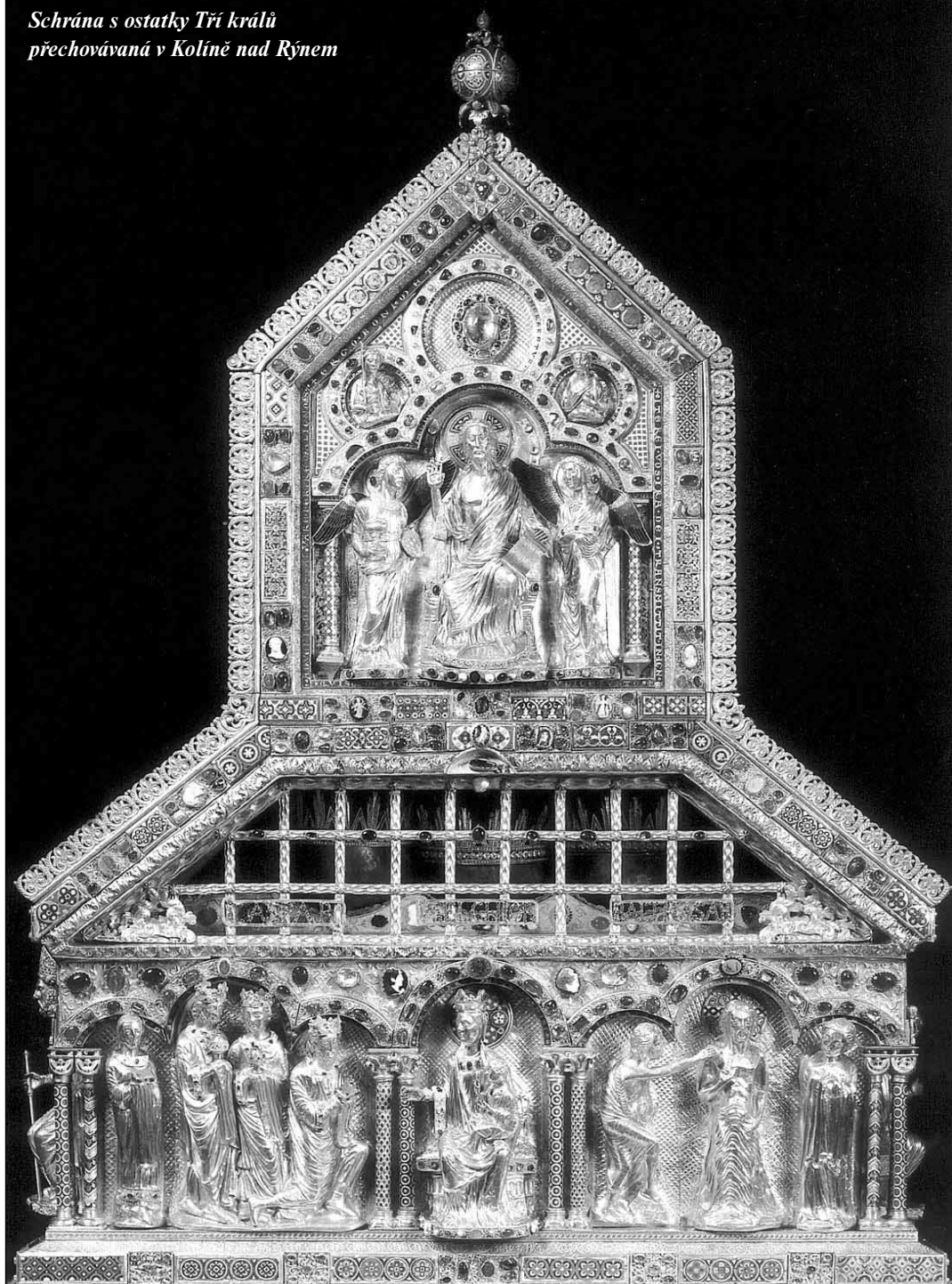
**Devítidenní pobožnost
k Pražskému Jezulátku**

- strana 13 -

**Výzvy fatimského
poselství (85)**

Četba na pokračování
- strana 14 -

*Schrána s ostatky Tří králů
přechovávaná v Kolíně nad Rýnem*

Když jsme dlouho hovořili o velkém apoštolu Pavlovi, věnujme nyní pozornost jeho dvěma nejbližším spolupracovníkům Timoteovi a Titovi. Jim jsou adresovány tři listy připisované tradičně Pavlovi, z nichž dva jsou určeny Timotejovi a jeden Titovi.

Timotej, společník stejného smýšlení

Timotej je řecké jméno a znamená „Ten, který ctí Boha“. Zatímco Lukáš se o něm ve Skutcích zmiňuje šestkrát, Pavel na něho ve svých listech poukazuje dokonce sedmkrát (navíc se nachází jednou v listu Židům). Z toho je možno vyrozumět, že se v Pavlových očích těšil velké vážnosti, i když nám Lukáš nedokázal vyprávět všechno, co se ho týká. Apoštol ho totiž považoval za důležitými misemi a viděl v něm takřka své druhé já, jak vysvítá z velké chvály, která o něm hovoří v listu Filipánům: *Nemám totiž nikoho, kdo by tak*

stejně smýšlel a tak upřímně pečoval o vaše věci (2,20).

Timotej se narodil v Lystře (asi 200 km severovýchodně od Tarsu) z matky Židovky a otce pohana (srov. Sk 16,1). Skutečnost, že matka uzavřela smíšené manželství a nedala svého syna obřezat, nám dovoluje usoudit, že Timotej vyrůstal v rodině ne právě praktikující, i když je o něm řečeno, že znal Písmo od dětství (srov. 2 Tim 3,15). Zachovalo se nám jméno matky, Eunike, a také jméno babičky, Lois (srov. 2 Tim 1,5). Když Pavel na počátku své druhé misijní cesty procházel Lystrou, vybral si Timoteje jako průvodce, protože *měl u bratří v Lystře a v Ikonii dobrou pověst (Sk 16,2)*, ale dal ho obřezat *z ohledu na tamější židy. (Sk 16,3)*. Spolu s Pavlem a Silou prošel Timotej Malou Asií až do Troady a odtud pře-

šel do Makedonie. Máme navíc informace, že ve Filipách, kde Pavel a Silas byli postiženi obviněním, že ruší veřejný pořádek, a byli uvězněni, protože se ohradili proti zneužívání jednou mladou dívkou s věšteckým duchem ve službách několika ne-

svědomitých individuí (srov. Sk 16,16–40), Timotej toho byl ušetřen. Když byl pak Pavel nucen pokračovat až do Athén, Timotej ho zastihl v tomto městě a odtamtud byl poslán k mladé církvi do Soluně, aby o ní podal

zprávu a upevnil ji ve víře (srov. 1 Sol 3,1–2). Potkal se pak s Pavlem v Korintě, přinesl mu dobré zprávy o Soluňanech a spolupracoval s ním při evangelizaci onoho města (srov. 2 Kor 1,19).

Timoteje nacházíme znovu v Efezu během třetí Pavlovy misijní cesty. Odtud pravděpodobně napsal Pavel Filemonovi a Filipánům a v obou listech figuruje Timotej jako jeho spoluodesílatel (srov. Flm 1; Flp 1,1). Z Efezu ho Pavel poslal do Makedonie spolu s jistým Erastem (srov. Sk 19,22) a pak také do Korintu s úkolem doručit tam list, ve kterém doporučuje Korintánům, aby mu připravili dobré přijetí (srov. 1 Kor 4,17; 16,10–11). Ještě ho nacházíme jako spoluodesílatele v Druhém listě Korintánům, a když píše Pavel z Korintu list Římanům, připojuje spolu s dalšími i pozdrav od Timoteje (srov. Řím 16,21). Z Korintu odjel učedník do Troady na pobřeží Egejského moře a tam počkal na apoštola, který byl na cestě do Jeruzaléma na závěr své třetí misijní cesty (srov. Sk 20,40). Od tohoto momentu nám už starověké prameny nezanechávají žádné životopisné poznatky o Timotejovi s výjimkou listu Židům, kde čteme: *Oznamujeme vám, že náš bratr Timotej byl propuštěn. Přijde-li brzo, uvidím vás spolu s ním (3,23)*. Na závěr můžeme říct, že postava Timoteje vystupuje jako pastýř vysoké úrovně. Podle pozdějších Církevních dějin od Eusebia byl Timotej prvním biskupem v Efezu (srov. 3,4). Něco z jeho ostatků se nachází v Itálii v katedrále v Tremoli nel Molise a ty pocházejí z Konstantinopole.

Titus, pravý Pavlův syn

Pokud pak jde o postavu Titu, jehož jméno má původ v latině, víme o něm, že byl rodem Řek, tzn. pohan (srov. Gal 2,3).

Pokračování na str. 9

Editorial

Otázka, od koho byl Janův křest, zda od Boha, nebo od lidí, zůstala nakonec v evangeliu nezodpovězena. Buď jak buď, s nejdůležitější křesťanskou svátostí zůstává Janův křest nesrovnatelný. Většina křesťanů nemá na svůj křest a na jeho prožití žádné osobní vzpomínky. V lepším případě o něm něco slyšeli teprve od svých rodičů, případně kmotrů. Slyšíme občas hlasy, zda by se nemělo se křtem děti počkat do doby, až budou samy schopny chápat smysl tohoto obřadu a budou se moci pro něj samy rozhodnout. Není to jakási znásilnění člověka, že je pokřtěn, aniž by k tomu mohl říct své svobodné ano?

Když je nemluvně bez svého souhlasu a bez vlastní volby očkováno proti nebezpečným chorobám, může přitom někdo tvrdit, že se mu děje křivda? Pokládáme za samozřejmé, že kdyby se

mohlo rozhodnout samo a mělo k tomu všechny potřebné informace, nemohlo by tato očkování odmítnout, protože je to v zájmu jeho zdraví a jeho života. Bez souhlasu dítěte došlo ostatně už k tomu, že bylo počato a přivedeno na svět. Nemělo žádnou možnost vybrat si ani své rodiče, ani čas, ani místo svého narození. A bylo by z čeho vybírat. Z čistě lidského pohledu se může zdát, že pokud jde o příslušnost k tomu či onomu náboženství, má člověk před sebou také dosti bohatou nabídku. S rostoucím poznáním by se tato nabídka měla dokonce rozšiřovat. Ve skutečnosti je tomu naopak. Čím více roste opravdové poznání skutečné podstaty náboženství, tím více se stupeň volnosti zužuje, až se nakonec volba stává zcela jednoznačnou, a to tak jednoznačnou, že vyznavači jediného pravého náboženství jsou

ochotni vzdát se raději čehokoliv včetně svého života, než aby se vzdali své víry. Za touto „vírou“ stojí totiž něco mnohem většího a hodnotnějšího než pouhé vědomí příslušnosti k určité imponující světonázorové skupině; jde o příslušnost, která jde daleko za hranice tohoto světa, jde tu o hluboké osobní spojení s jediným a pravým Bohem. Toto přesvědčení o jedinečnosti jediného pravého Boha a rozhodné odmítnutí všeho jiného není projevem nesnášenlivosti. Tolerance a vstřícnost k vyznavačům jiných náboženství vůbec neznamená nekritickou toleranci a vstřícnost vůči obsahům a božstvům těchto náboženství.

Had v ráji dosáhl svého úspěchu právě tím, že odvedl pozornost našich prarodičů od Boha jediného a pravého. Bůh, o kterém mluví Had s Evou, není Hospodin, Stvořitel světa a člověka. Had nahradil jeho obraz

Pokračování na str. 11

Škola pokory

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nalezl jsem v tobě zalíbení.

Jednou z osvědčených cest, kterou Bůh uděluje svému vyvolenému lidu velkou milost, jsou jeho poslové, které posílá na vybraná místa, aby srdce lidí připravili na přijetí jeho velkých dobrodiní. Tak je tomu dodnes. Všichni jeho proroci v minulosti i v přítomnosti tlumočí stále znovu stejnou spásonosnou Boží výzvu: *Obrátte se, neboť se přiblížilo Boží království.*⁽¹⁾

Dnes máš příležitost setkat se s největším z nich. Musíš však odložit své pohodlí a pospíšet na Bohem požehnané místo na břehu Jordánu, kde se nebe přiblížilo k zemi na dosah. Jak vidíš, nejsi zdaleka první. Už bys ani nespočítal, kolik to lidí sem svedl prorokův hlas.

Na všech příchozích, kterých se skrze jeho hlas i zjev dotkla Boží milost, můžeš vidět zvláštní vzrušení. *Jsou plní očekávání.* Poddej se této všeobecné náladě. Je to zřejmé znamení, že se chystají veliké věci. Odlož svou rezervovanost i vlašnou lhotejnost. Kdo chce zachytit příchod Božího království, musí vyjít ze své sebejistoty a otevřít se novému světlu.

Mezi těmi, kteří dnes přicházejí za Janem, je sám Ježíš. Pokud si myslíš, že ho najdeš podle toho, že budí pozornost a vzniká kolem něho zvláštní rozruch, jsi na omylu. Až ti ho Duch Svatý ukáže, zjistíš, že Boží Syn a Syn člověka se ničím neliší od ostatních kajčnicků. Vidíš tu snad někoho, kdo dává najevo, že je něčím více než všichni ti hříšníci kolem? Ježíš je jediný z přítomných, který by mohl oprávněně tvrdit, že žádného proroka ani žádné pokání nepotřebuje, a přeče s úctou a poslušností přijímá řád, který kolem Jana panuje, a podrobuje se i jeho výzvám. Poděkuj mu za tento jeho příklad a vynasnaž se jednat vždy podle tohoto božského vzoru.

Chceš-li mít opravdový užitek z darů prorockých poselství, nesmí tě k nim přivádět pouhá zvědavost a zájem o senzace. To rozhodující se má odehrát nikoliv někde kolem tebe, ale přímo v tobě. Očekávání, kterému se otevíráš, je ve skutečnosti znamením Božího očekávání. To sám Bůh čeká na tvé obrácení. Proto je tak nezbytné, abys vstoupil pokorně do řeky pokání. Ani Maria, velká prorokyně posledních časů, nic tak nezdůrazňuje jako potřebu pokání a obrácení.

Co to však znamená obrátit se? Znamená to odhodlat se odvážně k úplné a bezvýhradné uzdravující změně: máš vrátit všechny hodnoty na jejich správné místo. Jestliže to dosud bylo tvé tělo, které ovládalo tvou duši, je třeba nyní navrátit vládu tam, kam patří. Právě k tomu je tak nutné pokání a sebezapření. Tvoji nenasytnou *žádostivost očí* má konečně vystřídat soustředěnost a usebranost, *žádostivost těla* sebekázeň, čistota a skromnost, *pýchu života* pokora a ochota k laskavé služebnosti⁽²⁾. Neschází ti právě odvaha k pokoře? Uvědom si, že je to právě pokora, co svedlo k sobě Ježíše a Jana. Sám Ježíš o něm prohlásil, že *nikdo větší se z ženy nenarodil*⁽³⁾. Ale Jan se necítí hoden *rozvázat mu řemínek u opáneků*. Ano, slyšíš dobře, necítí se hoden ani k úkonu, který mají vykonávat otroci. Čeho si troufáš dotýkat se ty, jestliže Jan se necítí hoden ani dotknout se jeho obuvi?

A právě tento Ježíš, kterého ti Jan představuje jako *silnějšího a většího*, než je sám, sklání se pokorně před Křtitelem, vstupuje do řeky a přijímá křest pokání. Kdo je silnější a větší než On, aby nepotřeboval pokoru? Kdo je spravedlivější, aby nepotřeboval pokání? Právě svou poslušností, svým nejhlubším pokořením, svou skromností, že nechtěl ani v nejmenším vynikat nad ostatní, ale *modlil se za ně jako jeden z nich*, uchvátil Boží Syn tak nesmírně svého nebeského Otce, že mu veřejně a viditelně vyznává svou lásku: *Ty jsi můj milovaný syn, nalezl jsem v tobě zalíbení.*

Pokořit se znamená udělat místo Nejvyššímu, aby i u tebe našel to, v čem má zalíbení, aby On sám zjevil pravdu o tvé velikosti. Nic z toho, co v tobě znamená skutečnou hodnotu před Bohem, nebude ztraceno a zjeví se v pravý čas. Naše velikost je v tom, aby Bůh mohl v nás najít své zalíbení. Pokora je klíč pravdy, který *otevřít nebe* a vábí Ducha Svatého, aby sestoupil na pravé Boží ctitele, kteří následují Ježíše. *Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo jedná správně.*

Sestup do Jordánu a dej se *pokřtít Duchem Svatým a ohněm*. Přišel čas tvého obrácení. Nečeká na ně jen tvůj Bůh. *Pán tě volá s láskou, bere tě za ruku*, abys byl spolu s jeho Synem *prostředníkem jeho lásky*, pomáhal mu *otevřít oči slepým, vyvádět ze žaláře ty, kteří bydlí v temnotě.*

Můj Pane a můj Bože, děkuji ti a přijímám tvé pozvání, *ačkoliv nejsem hoden.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 3,2; ⁽²⁾ srov. 1 Jan 2,16; ⁽³⁾ Lk 7,28

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 42,1-4.6-7

Toto pravi Hospodin: „Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasi, věrně bude ohlašovat právo, nezeslábné, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje.

Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří bydlí ve tmách.“

2. čtení – Sk 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápou, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.

Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium – Lk 3,15-16.21-22

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim však na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opáneků. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“

Když se však lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“

V 17. století vládla na francouzském královském dvoře nádhera a přepych, lid však žil ve velké bídě a soužily ho epidemie. Do této doby se 7. února 1619 narodila Markéta. Vyrůstá v burgundském městečku Beaune. Už jako pětiletá se stará o nemocné, chudobné a o žebráky ze špitálu, který v jejím rodišti nazývali Hotel de Dieu. Pro tiché děvčátko to nebylo lehké, když u svých přátel žebrała o kousek chleba pro „své chudobné“. Stojí jí to mnoho námahy, když musí překonat pocit hnusu a určitý strach, když chodí po zapáchajících místnostech špitálu, aby prokazovala zraněným a nemocným služby lásky, na její věk skutečně hrdinské. Cestou do nemocnice se sama často třese, ale povzbuzuje své přítelkyně i sebe slovy: „Pojďme, naberme síly u Nejsvětější Svátosti.“ V tom čase začíná u Markéty působit výjimečným způsobem Boží milost. Ježíš ochraňuje její křestní nevinnost a slibuje jí: „Nikdy nepoznáš věci světa a hřích.“ Ona sama popisuje milost čistoty: „Neznamená to nic jiného, než že nosíme v srdci lásku k malému Ježíškovi.“ Když měla 11 roků, zemřela nečekaně její matka. Právě v den pohřbu může vstoupit do karmelu v Beaune a přistoupí k prvnímu svatému přijímání. Prosila Pannu Marii: „Teď musíš být Ty mojí matkou.“ Velká láska ji spojuje s tajemstvím navštívení Panny Marie. A tak následuje malého Ježíška v Mariině lůně a celá se zasvěcuje Panně Marii.

Bůh znovu zasáhl do Markétina života neobyčejným způsobem: „V tobě zjevím velikost svého dětství,“ dal jí Pán na vědomí.

Markéta trpěla křečemi a strnulostí údů. Sužoval ji ustavičný pocit strachu a utiskování. Matka představená se domnívala, že dívka trpí dábelnými útoky, a proto se nad ní konaly zvláštní modlitby.

Od 12. roku věku se zastavil její tělesný růst. Nikdy nebude

Markéta od Nejsvětější Svátosti

V den, kdy Markéta skládala řeholní sliby, měla právě 15 let. Ježíš jí řekl: „Ty jsi milovaná mého srdce. Já jsem si tě vyvolil, aby ses stala nevěstou mých jesliček a abys jako dítě měla účast na celém mém životě. Budeš první obětí mého dětství a mých jesliček.“

vyšší než 130 cm, aby bylo pro celý svět dokonale zřejmé, že jejím posláním je darovat Francii a celé Církvi moc Ježíšova dětství. I ona prožije to, co o dvě století později popisuje Terezička z Lisieux takto: „Na první pohled se zdá, že být dítětem je něco nevinného. Vede to však k heroické odevzdanosti sebe samého.“

Velikost Markéty spočívá v tom, že ve vnitřní nouzi, prázdnotě, bezmocnosti a tísní a ve svých mnohých chorobách jde věrně za Ježíškem, plná důvěry se mu odevzdává a ochotně všechno přijímá. Upadala do extáze a měla vidění, ve kterých prožívala hluboce události ze života našeho Pána podle liturgického kalendáře a obdržela také stigmata.

A to dokonce plná radosti.

Pán dokonce dopustil, že se po několik dní chová jako kojeneček. Ztrácí poznání a vědomosti o věcech, které jí byly samozřejmé. Se slzami přijímá toto pokolení, když nezná jména svých spolusester ani své vlastní.

Když lékaři prováděli bez nároků zákrok na její hlavě, Mar-

kéta sedí zcela spokojeně a hledí na korporál, který drží v rukou. „Ano, všechno je sladké, když se člověk upřeně dívá na malého Ježíška. Dává mi sílu snášet utrpení s trpělivostí, ale toho bych bez jeho milosti neby-

Markéta od Nejsvětější Svátosti

la schopná.“ V této bezmocnosti ukazuje Ježíš Markétě svou moc. S rozpjatými rukama stojí toto dítě před Bohem a může od něho dosáhnout všechno. Vyprosí Francii vytouženého nástupce trůnu a svojí dětskou přímluvou zachrání město Beaune před nepřátelským útokem. I když žije ve skrytosti karmelu, stane se

matkou mnoha lidí, kteří k ní přicházejí a zakusí světlo a útěchu. Ona sama přitom zůstává často v noci víry. Jednou se svěřila jedné spolusestře: „Ježíšek vás zná a mám vám to vyřídit, abyste tak dostala od něho pomoc. Ale já sama nerozumím tomu, co jsem vám řekla.“

Často stačí jeden Markétin pohled, a kněží, biskupové a duchovní vůdci se rozhodnou začít nový, hluboký kněžský život. Mnohým vlivným šlechticům otevírá cestu jak se stát uprostřed světa svatým. K tomu jí pomáhá úcta k Ježíškovi šířená v arcibiskupství Dítěte Ježíše, které založila a které v roce 1665 mělo již 3000 členů. Vstupují do něho lidé všech vrstev. Toto sdružení je dodnes činné. Přijala od Ježíška úkol postarat se o výstavbu kaple v nedalekém klášteře sv. Štěpána. Ke konci života se její tělesné utrpení stupňuje. Tak jako Markéta objala Ježíška v jesličkách, objímá nyní Ježíše ukřižovaného. Spolu s Pánem trpí jako jeho mučednice.

Ukutečňuje se to, co Ježíš předpověděl: „Tvůj zevnějšek bude spálený mým umučením. Tvoje nitro bude přetvořeno mou dětinskostí.“

Ve všech svých nouzích, strachu, obavách šla Markéta vždy jako dítě před Nejsvětější Svátostí oltářní. Často se jí tam dostalo něčeho nádherného: duchovní útěchy i tělesného uzdravení. „Když se nacházím před mým dobrotivým Ježíškem, jsem jím celá naplněná. Bere mne s sebou do svatostánku a já se v něm úplně ztrácím.“ Toto jsou její poslední slova, která řekla své představené: „V Nejsvětější Svátosti oltářní mne vždy najdete.“

Její život se zcela naplnil 26. května 1648 ve věku 29 let.

Vítězstvo srdce 4/1997

Překlad -lš-

Ježíš učil Markétu, že chce být uctíván jako dítě: „Bud' jednoduchá a pokorná. Bůh a tvoje duše, to stačí.“ „Dcero, ukazuj se ti v tomto věku, abych v tobě uchránil nevinnost, čistotu a prostotu.“

* * *

Zeptala jsem se Nejvyššího: „Kde přebýváš?“ On mi odpověděl: „Denně znovu přebývám v jeskyni, denně se v ní rodím. Jsem šťastný v malé duši, v jesličkách. Víš, jak jsem zničil nepřitele? Tím, že jsem se narodil tak nízko a v chudobě.“

* * *

„Byla výjimečně krásná. Její tvář byla bílá a čistá jako lilie. Její stále se usmívající rty vyzářovaly nevinnost a půvab. Měla velké oči jemné, příjemné barvy. Dala se z nich vyčíst nevinnost a vznešenost. Toto dítě jste mohli kdykoliv o něco poprosit a nikdy jste se nemuseli bát, že by vás odmítla.“ Takto popsal Markétu P. Parisot.

* * *

„Její pohled a rozhovor s ní odstraňují rozervanost srdce a zanechávají v něm hluboký dojem.“ (Markétin zpovědník)

Událost, na kterou čekal svět

Historikové tvrdí, že v letech, kdy se narodil Ježíš, panovalo ve světě všeobecné očekávání největší události světových dějin. U vyvoleného národa byl očekáván příchod Mesiáše, u pohanských národů světovládce. Všichni byli přesvědčeni, že k tomu dojde v Judsku v 7.–6. roku před Kr.

Historický fakt všeobecného očekávání

Židovský historik Josephus Flavius píše, že v izraelském národě se pokládalo za samozřejmost, že se brzy narodí Mesiáš, vládce světa (I. sv.). Toto přesvědčení bylo hlavním důvodem židovského povstání proti Římské říši, největší militantní mocnosti tehdejšího světa (66–70 po Kr.). Izraelité očekávali příchod Mesiáše v I. století, tedy v té době, kdy se Ježíš narodil. Přibližné datum jeho příchodu odhadovali podle dvou textů Starého zákona.

1. Nejvýmluvněji o tom hovoří prorocký text o příchodu Mesiáše z knihy proroka Daniela (7,13–14; 9,24). V tomto prorocktví se nachází jediný velmi konkrétní časový údaj, kdy se má naplnit tato předpověď. Text hovoří, že Mesiáš přijde po uplynutí sedmdesáti dvou týdnů. Podle všech komentátorů se nejedná o týdny, ale o sedmiletí. V hebrejském jazyku *shabhuim* znamená období sedmi let. Mesiáš má přijít po uplynutí 490 let od vydání Kýrova dekretu (538 před Kr.). Prorocktví tedy ukazuje na dobu, kdy žil Kristus. Je zajímavé, že ve Starém zákoně se nachází jen jeden takový údaj a ten skutečně odpovídá počátkům křesťanské mesiánské éry. Vykopávky v Kumránu potvrzují, že takovou interpretaci hlásali židovští mniši od Mrtvého moře, kteří měli v celém Izraeli velkou autoritu, pokud jde o výklad Písma. Také jiná vlivná střediska počítala s příchodem Mesiáše, vládce světa. Toto očekávání bylo u Židů všeobecné. Mesiánský čas měl začít kolem roku 20 před Kristem.

2. Druhý prorocký text se nachází v knize Geneze: *Nebude odňato žezlo od Judy a palcát od jeho nohou, dokud nepřijde ten, který z něho vzejde a toho budou poslou-*

chat všechny národy (Gn 49,10). Žezlo bylo Judovi odňato právě v době Kristově, kdy zde panoval Herodes Veliký, poslední židovský král. Po jeho smrti ztratil Izrael poslední zbytky autonomie až do roku 1948. Židé spojovali ztrátu nezávislosti a římskou nadvládu právě s oním Jakobovým prorocktvím.

Pro Židy, kteří uvěřili v Krista, se stalo samozřejmé, že právě On je očekávaným Mesiášem. Naopak ti, kteří ho zavrhlí, změnil interpretaci prorocktví a tvrdili, že mluví nikoliv o určité osobě, ale o celém národě.

Židé stanovili kánon 24 knih Starého zákona bez možnosti jeho rozšíření. Tak uznali, že Zjevení dosáhlo své plnosti. Jeruzalémská svatyně byla zničena v roce 70. V souvislosti s tím končí starozákonní kněžství a přinášení obětí. Po židovském povstání v roce 70 a 132 se Židé rozešli v diasporách do celého světa.

Tajemství betlémské hvězdy

V evangeliu sv. Matouše čteme: *V době, kdy se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je novorozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě a přišli jsme se mu poklonit.“* (Mt 2,1–2)

V prosinci 1603 slavný astronom Jan Kepler pozoroval konjunkci planet Jupitera a Saturna do jednoho bodu, který vydával velmi jasné světlo. Po důkladných výpočtech dospěl k závěru, že podobný jev mohl nastat v roce 7 před Kr. Ke svému překvapení objevil také komentář rabína Abarbane-la, ze kterého vyplývá, že

Židé věřili, že Mesiáš přijde na svět právě tehdy, kdy se v souhvězdí Ryb spojí planety Jupiter a Saturn. Jak se ukazuje, takové očekávání bylo všeobecné. Potvrzuje to středověký hebrejský komentář ke knize proroka Daniela.

Je vědecky potvrzeno, že slavná astronomická babylonská škola z města Sippar nad Eufratem hlásala, že již od roku 7 před Kr. je třeba v Palestině očekávat příchod „vládce světa“. Nalezení klíče ke klínovému písmu potvrdilo v roce 1925 hvězdný kalendář ze Sipparu, podle kterého došlo k překrytí obou planet v roce 7 před Kr. třikrát. (29. 5., 1. 10., 5. 12.) Takové spojení největších planet se objevuje jednou za 794 let. Věrohodnost těchto údajů potvrzuje současná astronomie. V Berlíně se uchovává tzv. planetární stůl. Je to papyrus, na kterém zaznamenali egyptští astronomové všechny pohyby planet od roku 17 před Kr. do roku 10 po Kr. Pozorování potvrzují Keplerův výpočet, že v roce 7 před Kr. došlo ke konjunkci Jupitera a Saturna, které byly nejlépe viditelné v oblasti Středomořího moře.

Historiky překvapuje skutečnost, že v tu dobu očekával příchod Mesiáše nejen židovský národ, ale i jiné pohanské národy. Pozornost pohanského světa se obracela k Palestině. Zmínují se o tom i římsští historikové Tacitus a Seutonius.

Zcela výsadní postavení judaismu a křesťanství vyplývá rovněž ze skutečnosti, že příchod Mesiáše předpovídali proroci v průběhu dvaceti staletí před jeho narozením v Betlémě. Mohamed, Buddha, Konfucius ani žádný jiný zakladatel náboženství nebyli předmětem očekávání ani předpovědi.

Ale poznat Mesiáše v Dítěti, které se narodilo v betlémské stáli, bylo nesmírně obtížné. Zcela nemyslitelné bylo poznat v něm Boha. Pro židy bylo nepředstavitelné, že by se Bůh mohl stát člověkem. Pokud to někdo o sobě tvrdil, pokládali to za rouhání. To byl také hlavní důvod, proč odsoudili Ježíše k smrti. Rovněž pro Mohameda bylo něco takového nemyslitelné. Na kopuli Omarovy mešity v Jeruzalémě, jedné z hlavních muslimských svatyní, je nápis: „Ježíš je jenom synem Marie a je takovým člověkem jako jiní lidé.“

Pro všechny nezaujaté vědce otevřené pro pravdu je zcela zřejmé, že vznik křesťanství patří k největším historickým zářakům a může být jen dílem samotného Boha, který se narodil jako pravý člověk v betlémské jeskyni, aby svým životem, utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním dal každému člověku možnost získat dar spásy. *Proto ho Bůh povýšil a dal mu jméno nad všechna jména, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.*

Z *Mihujcie się* 5/2006
přeložil -lš- (kráceno)

Protože Maria „byla od věčnosti určena k tomu“ (srov. Lk 1,30; Řím 8,29; Ef 1,4), aby byla služebnicí Boží při vtělení věčného Slova a v důsledku toho také „Matkou Pána“ (Lk 1,43), určuje to současně také její vztah k Církvi. Skutečnost, že je Matkou vzhledem k Ježíši, odráží se v jejím vztahu k údům „Kristova těla“, jejím bratřím a sestrami: Tak se také stává „Matkou v řádu milosti“. Znamená to, že ke každému z věřících má mateřský i sesterský vztah (srov. Lk 8,20).

II. vatikánský koncil uvádí tento jedinečný vztah Marie k Ježíši tak, že jmenuje jednotlivé body jejího mateřského vztahu k vtělenému Božím Slovu a k jeho spásnému působení. Protože se s vírou stala „služebnicí Páně“ (Lk 1,38), je jako „Matka Ježíšova“ (Jan 2,1; Mk 6,3) také spojena s jeho posláním, které se s jeho příchodem „k vykoupění hříšníků“ (Mt 2,21) rozvíjí s vnitřní důsledností: ona je Společnicí svého Syna, Pomocnicí v díle spásy.

Co může dát hlubší vztah Matky k jejímu Synu, než když ho počne v poslušnosti k Božím plánu spásy, „s horoucí láskou“ ho porodí, představí ho „jeho Otci“ v chrámě v souladu s Božím zákonem, když spolu s ním na kříži za nás trpí a umírá, když „meč soucitné lásky proniká její duši“ (Lk 2,35)!

Co znamená Mariino materství „v řádu milosti“?

Jak nás totiž učí Markovo evangelium, spočívá vztah Marie k Ježíši nikoliv pouze na psychologii vztahu matka – dítě. Rozhodující není přirozený vztah krevního příbuzenství. Sv. Marek totiž uvádí, že „jeho příbuzní“, když uslyšeli o jeho veřejném působení, chtěli ho násilím odvést domů (srov. Mk 3,21–35; 6,3; Jan 7,5). To, co Ježíšovy příbuzné, jeho rodinu ve smyslu širší rodiny, jeho klanu, jeho rodu tak iritovalo, nebyl veřejný roz-

Maria, Matka našeho Pána a Matka Církve

ch, jaký Ježíš působil, ani to, že vystupoval jako učitel (rabi). To všechno zůstává v rámci tehdejší židovské náboženské praxe. Jak ukazuje pohled do první kapitoly Markova evangelia, překračuje Ježíš rámec židovského náboženství tím, že se představuje nejen jako zákonodárce, prorok nebo soudce.

Ježíš hlásá spíše příchod konečného Božího království (Mk 1,15). Učí s božskou plnou mocí zcela jinému výkladu Písma (Mk 1,22). Odpouští ze své plné moci hříchy, což přísluší pouze Bohu (Mk 2,10). Je také pánem soboty (Mk 2,28). Požaduje víru v sebe a ve své poslání jakožto „Syna člověka“ (srov. Dan 7,13), který je konečným prostředníkem Boží vlády a přítomnosti.

To je důvod, proč také jeho příbuzní musí získat nový vztah k Ježíši. Jejich společný vztah musí spočívat nejen na úrovni pouhého příbuzenství a společné příslušnosti k židovskému národu, náboženskému společenství. Jako všichni ostatní byli i Maria a jeho příbuzní vyzváni k vyznání víry. I pro ně se musela víra v jeho poselství a poslání od Otce a osobní následování stát měřítkem jejich příslušnosti ke společenství s ním. „Jen ten, kdo plní vůli mého Otce, je můj bratr, sestra i matka“ (Mk 3,35).

Marek nám už dále neuvádí nic o tom, jak se Ježíšovi příbuzní postavili k tomuto požadavku. Nikoliv o jeho Matce, ale o jeho bratřích víme, že v něho neuvěřili (Jan 7,5), zatímco Maria

je představena v Janově evangeliu jako věřící, a to na počátku zjevení jeho božské slávy v Káně (Jan 2,11) i na konci pod křížem, kde Ježíš svou Matku svěřil učedníkovi, kterého miloval, a tím učinil svou Matku jeho matkou (Jan 19,27).

Lukáš, který ve svém evangeliu představuje Marii jako velkou postavu víry a následování Ježíše Krista, mluví ve své knize Skutky apoštolů o tom, že po Velkém pátku a Velikonocích apoštolové „setrvali spolu s ženami a s Marií, Ježíšovou matkou, a jeho příbuznými“ (Sk 1,14) v modlitbě a v očekávání konečného vylití Ducha Svatého.

Maria je proto pro nás Matkou a Sestrou na úrovni víry, na úrovni vztahu k Ježíši Kristu a k Církvi s mnoha jejími údy, vztahu, který je nám darován skrze víru. Nikoliv mocí přirozeného spojení, něco jako národní příslušnost, příbuzenství nebo společné vyznání, nýbrž v řádu milosti je Maria pro nás Matkou a Společnicí na společné cestě následování Krista.

Spolupůsobení tvorů neomezuje nejvyšší Boží působení

Při uskutečňování svého plánu spásy zmocňuje Bůh lidi ke spolupráci. Tvor není nějaká Boží loutka, se kterou pohybuje neviditelnými vlákny, nýbrž Bůh stvořil lidi jako svobodné bytosti. Bůh tedy působí na člověka tak, že ho oslovuje na osobní úrovni, že ho vyzývá v jeho svobodě, v jeho síle rozhodování a v jeho odpovědnosti za životní jednání, a chce ho pohnout k zásadnímu uplatnění jeho svobody. Bůh jako Stvořitel se nikdy nemusí obávat konkurence člověka.

Není tomu tak, že by Boží všemohoucí působení bylo omezeno činností tvora, nýbrž naopak: v samostatné činnosti směřující ke svobodě a k naplnění v milosti se v projevu ke svobodě povoláné osoby zjevuje Boží moc.

Tak jako Maria při vykupitelské činnosti pozemského Ježíše

sahrávala aktivní roli předvídanou v Božím plánu spásy, aniž by ohrožovala jedinečnost a nerosvratelnost Ježíšova prostřednictví, tak vykonává Maria, která po své smrti ve společenství s Ježíšem Kristem, zmrtvýchvstalým Pánem, žije v Boží věčnosti, dále ještě ve vystupňované míře svůj „spásonosný úkol“ ve prospěch bratrů a sester svého Syna.

V čem spočívá tento spásonosný úkol? Koncil zdůraznil v 7. a 8. kapitole konstituce o Církvi jednotu pozemské a nebeské Církve, jak to nacházíme již v Novém zákoně. Lidé, kteří se skrze víru a křest stali údy Kristova těla a kteří po smrti žijí ve společnosti oslaveného Krista a tak nacházejí v Bohu své naplnění, mají také spojení se společenstvím těch, kteří náleží Kristu. Žijí v nenarušitelné a nikdy se nezmenšující lásce. To je onen „svorník dokonalosti“ (Kol 3,14). Podstatným výrazem této životní jednoty v lásce a vzájemné solidaritě je přímůva.

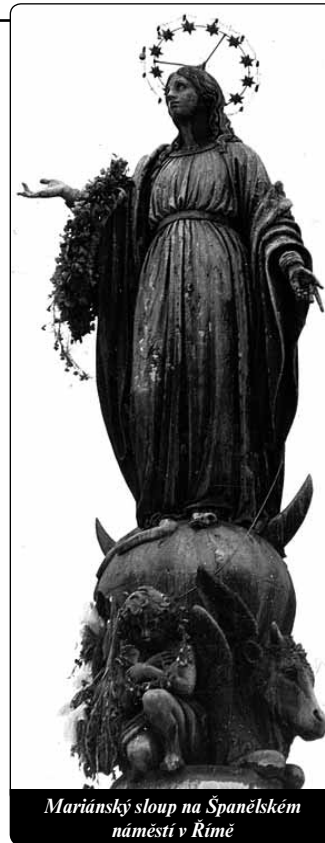
Co je to přímůva?

Křesťané jsou vyzváni nejen k lásce, aby pozemský život udělali o něco snesitelnější. Přímůva je další formou uskutečnění lásky, která má co do činění se „získáním darů věčné spásy“. Přímůva neznamená, že lidé vyvolají spásnou Boží vůli, která předtím nebyla k dispozici, nebo že by množství modliteb muselo Boha teprve upozornit na existující lidskou potřebu. Křesťanská modlitba není ze strany tvora iniciativa, která má dosáhnout Božího působení, informovat ho o starostech a potřebách lidí a pohnout ho k tomu, aby konečně zasáhl. Křesťanská modlitba je spíše Duchem Svatým nesená odpověď člověka na milost, která předchází všechno naše jednání, konání a prosby, a na svobodnou spoluúčast Boží v Ježíši Kristu. To tedy znamená, že milost předchází naši prosbu. Když člověk zakusí Boží milost, která

se k nám svobodně obrací, cítí v tom pobídku, aby o ni prosil. Protože věřící již předem ví, že dosáhne vyslyšení, začne o toto vyslyšení prosit: „Ještě než začali volat, již odpovídám, ještě než promluvili, již jsem je vyslyšel“ (Iz 65,24).

V křesťanské modlitbě se člověk otevírá již darované milosti. Odevzdává se tomu, co Bůh ve svém plánu spásy suverénně vykoná. V modlitbě může člověk jak v každodenních starostech a obtížích, pokušeních a pochybnostech, ale také v celkovém zaměření svého života zakusit Boží spásnou vůli. Neúčastní se samozřejmě jen pasivně Boží vůle, protože je vzhledem ke svému osobnímu bytí samostatně jednající osobou a spoluúčastníkem celého osudu lidstva. Když je modlitba pomocnou odpovědí na vstřícnou Boží lásku, pak je především přímůva za spásu druhých konkrétním uskutečněním společenství a odpovědí všech členů Církve na všezahrnující Boží plán spásy.

Maria zůstává i po své smrti ve svém věčném naplnění tak jako všechny údy nebeské Církve spojena s bratry a sestrami po-

Mariánský sloup na Španělském náměstí v Římě

zemské Církve, kteří ještě putují skrze všechna nebezpečí a útrapy k poslednímu cíli, k věčné vlasti, k naplnění v Bohu. Maria spolupůsobí při tomto putování až k uskutečnění spásy. Činí to, protože jako Matka miluje své děti a stará se, aby je moudrým vedením přivedla ke zralosti víry a lásky.

MOTU PROPRIO K TRIDENTSKÉ MŠI PŘIPRAVENO

Papežské motu proprio, které povolí slavit mši svatou v tridentském ritu, je připraveno k zveřejnění. Misál Pia V. ve vydání z roku 1965 byl podroben potřebné revizi. Potvrdil to 12. prosince kardinál Arturo Medina Estevez, člen papežské komise Ecclesia Dei. Komise se touto otázkou zabývala na svém posledním zasedání, které trvalo 4 hodiny, a postoj k nové úpravě byl pozitivní.

Otázka opětovného povolení tradičního ritu se stala i politickou záležitostí. Italská strana Alleanza nazionale vyzvala biskupy, aby tuto mši povolili každou neděli, protože to může významně přispět k integraci přistěhovalců z Jižní Ameriky a východní Evropy.

KDO DĚLÁ CÍRKVI NEJVĚTŠÍ STAROSTI

Státní sekretář kardinál Tarcisio Bertone uveřejnil interview v Avvenire, italském časopisu Italské biskupské konference. Říká v něm:

„Církev nemá ani tak starosti s ateisty, protože ti stojí mimo její duchovní jurisdikci. Velké starosti však má s těmi, kteří uvnitř Církve usilují o to, aby narušili víru a mravní principy, nebo s těmi, kteří se staví proti papeži a jeho plánům o obnovu Církve.“

Je správné prosit Marii o přímůvu?

Když blíže uvažujeme o tomto vztahu Panny Marie k putující Církvi, dospějeme k titulům „Přímůvkyně, Pomocnice a Prostřednice“. Tyto tituly ovšem nepřisluží Marii ve stejném smyslu jako Ježíši Kristu.

Obyčej vyzvat nebeské světce pod těmito tituly začal již ve 2. a 3. století. Věcně je vyzvání svatých o přímůvu opodstatněno v novozákonním svědectví vnitřním vztahem mezi Kristem a Církvi. Zde má pak vztah Marie k Ježíši obzvláštní význam, který vyplývá ze skutečnosti, že Bůh se narodil z Marie, z omilostněné Mariiny víry ve slovo zaslíbení Božího a z její ochoty stát se Matkou Boží. Aby jednou provždy předešel námitkám a nerozuměním, říká Koncil, že Mariiným prostřednictvím se nijak nezmenšuje a nezpochybnuje jedinečné prostřednictví Ježíše Krista. Poslání Ježíše Krista jako vtěleného Božího Slova a Vykupitele lidstva se liší, nejen pokud jde o intenzitu, ale i pokud jde o podstatu spolupůsobení všech tvorů na Božím plánu spásy.

Koncil současně uznává Mariinu úlohu v Božím plánu spásy a mluví o tom, že Církev mateřskou lásku a přízeň Panny Marie ve svém životě stále zakouší. Prosby věřících o přímůvu Panny Marie jsou tedy pro Církev stále živou duchovní zkušeností. V mariánských zjeveních v posledních staletích, která byla Církvi uznána, nejde o nějaké ezoterické tajemné vědění, nýbrž o uplatnění prorocké služby Matky Boží, která vyzývá svět k obrácení, pokání a k míru. Koncil klade tuto zkušenost všem věřícím na srdce. Když odkazuje věřící na mateřskou lásku a ochranu Panny Marie, sleduje současně ten cíl, aby skrze Marii přilnuli věřící ještě hlouběji k jedinému Prostředníkovi a Vykupiteli Ježíši Kristu.

Podle G. L. Müller, K. J. Walner: Was bedeutet Maria für uns Christen?, Vídeň 1994

Odpověď v katechismu zní: Vinu na tom má dědičný hřích. Člověk není v takové kondici, v jaké by měl být. Je hříšníkem po svých prapředcích, kteří nám způsobili tento deficitní stav, ze kterého se sami nemůžeme osvobodit. Nauku o dědičném hříchu někteří současní teologové zavrhují. Je to prý podle nich Augustinem inspirovaná bludná cesta, která je už nepoužitelná. Často přitom zamlčují, že se jedná o dogma Tridentského koncilu, jehož popíratelé jsou z katolické církve vyloučeni. Také nevím, jak někdo může chtít popřít jednoznačná svědectví Písma svatého, jako např. verš žalmu *Misereere: Neboť hle, v hříchu jsem se narodil a v hříchu mě počala má matka*. Nebo místo v listu Římanům, kde se říká: *Skrze jednoho člověka přišel na svět hřích a pochýbením jednoho člověka přišlo na všechny lidi zavržení, a tak jako se mnozí skrze neposlušnost jednoho stali hříšníky, tak skrze poslušnost jednoho všichni byli ospravedlněni*. K umlčení takových svědectví je zapotřebí opravdu velkého umění.

K tomu však musí být také nějaký důvod. Zdá se mi, že není křesťanského učení, které by bylo důvěryhodnější a přijatelnější než nauka o dědičném hříchu. Protože když předpokládáme, že Bůh je všemohoucí, a když uvážíme zlobu některých lidí a slabost a náklonnost ke zlému u většiny lidí, pak je nauka o dědičné vině jediné osvětlující vysvětlení. Mnoha lidem však zřejmě působí těžkosti. „Obecný názor“ má sklon průměrný stav lidí vykládat jako důsledek evoluce, který nemá s nějakou vinou nic společného. Moderní vědomí má na druhé straně těžkosti s tím, že by svatost a nesvatost lidí měla něco společného s biologickou dědičností. Spíše se jeví přijatelná souvislost s nějakou nákazou. Ale Tridentský koncil učí jako článek víry, že dědičný hřích se předává plozením, nikoliv nápodobou. Konečně pro

Dědičný hřích

Pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe, tak se modlíme v Krédu. „Zde se pokleká,“ stálo v rubrikách starého misálu. Proč potřebuje člověk záchranu? Odpověď Církve zní: Protože lidstvo ztratilo, co potřebuje k tomu, aby mohlo naplnit smysl své existence. Nic by nám neprospělo, že jsme se narodili, kdybychom nebyli znovuzrozeni, zpívá Církev o velikonocní noci. Podobně to řekl Kristus Nikodémovi. Jak je možné, že přirozená bytost není od své přirozenosti vybavena tím, co potřebuje ke smyslu svého života?

moderní individualismus je stejně obtížné vysvětlit, že někdo je zavržen Bohem pro souvislost s hříchem, kterým se sám neprovinil, a jak může být z této souvislosti vytržen poslušností až k smrti někoho jiného.

Myšlenka zástupnictví patří k nejvíce provokativním a současně k nejvíce útěšným naukám křesťanství. Kierkegaard viděl v nauce, že v Adamovi všichni zhřešili, šifru pro skutečnost, že každý člověk stejným způsobem ztrácí nevinnost. Ale tato teorie vede k dilematu. Buďto je každý člověk svobodný, a pak opravdu nikdo nemůže vědět, zda sku-

tečně všichni ztrácejí nevinnost. Anebo ztrácejí všichni nevinnost na základě pouhé lidské přirozenosti. Je-li tomu tak, pak se nejedná o skutečnou vinu, protože my jsme si sami svou přirozenost neudělali. Kierkegaard se zde ještě pohybuje v tradici německého idealismu, jehož pojetí dědičné viny pochází od Rousseaua. Dědičný hřích se zde stává antropologickou nutností. Teprve aktem neposlušnosti vůči Božím přikázáním si člověk uvědomuje svoji svobodu. Dědičný hřích je emancipace, vystoupení člověka z přírody, jím se stává subjektem.

Tomuto výkladu však schází pointa vyprávění o ráji. Svatý Tomáš Akvinský vystihuje tuto pointu podle mého soudu mnohem lépe. Ptá se, proč Bůh zakázal člověku v ráji jíst z jednoho stromu. Odpovídá: Člověk měl v jedné jediné věci udělat něco jediné proto, že to Bůh chtěl. Člověk v ráji neměl žádný mravní zákon. Dělal všechno správně, protože všechno bylo přirozené, a tedy správné. Bůh s ním však chtěl uzavřít nadpřirozené přátelství, chtěl ho povolát z prostě přirozeného řádu. To viděl Rousseau správně. Člověk měl udělat krok ze své evoluční přirozenosti do říše osobního Boha. Ale tento krok se uskutečnil již tím, že člověk se dověděl o Božím přikázání, a nikoliv teprve tím, že ho přestoupil. Naopak: Úkonem svobodné poslušnosti by byl člověk emancipován ode všech tlaků přirozenosti. Jelikož podlehl pokušení, zůstal v tomto tlaku, ale již nikoliv jako nevinný, protože mohl jednat také jinak. Svobodné setrvání v přirozeném egocentrismu se stává hříšným egoismem. Nyní potřebuje člověk vykoupení.

Zůstává otázka, co si máme myslet o dědění této viny. Může být duchovní poskvrna dále předávána plozením? Abychom odpověděli na tuto otázku, musíme se nejdříve zeptat, v čem spočívá tato vina. Spočívá prostě v tom, že zde schází něco, co se má předávat dalším oplozením a zrozením do lidského rodu: schází svatost Božího lidu. Nemůže být předávána, protože nebyla uskutečněna. Kdo byl Adam? Pavel nazývá Krista novým Adamem. Co to znamená? Znamená to, že Ježíš je tím, čím měl být Adam: Otcem lidské rodiny pod Bohem,

Domenichino (1623–1625): Adam a Eva, Grenoble

Božím lidem, svatým národem, ve kterém se narodí každý pozdější člověk. Tento lidský národ se neuskutečnil a pokus vybudovat ho zdola jako babylonskou věž, jako velkou společnou akci, ztroskotat. Novým náběhem „zdola“ je povolání Abraháma za otce Božího lidu, do kterého se člověk vtěluje; je to Žid, dítě židovské matky, ale to ještě není všeobecná lidská rodina, nýbrž jen její příprava: „V jeho potomstvu budou požehnány všechny národy země.“

Lidstvo není Boží lid. Kdo se v něm narodí, není svatý od narození. *Kdysi jste nebyli lid, nyní jste lid Boží*, píše Petr křesťanům z pohanství. Dědičný hřích, to znamená, že člověk zůstává sice na základě své duchovní přirozenosti přiřazen k božskému základu mimo všechnu přirozenost a k společenství, které překračuje přirozenost. Ale lidský rod, ze kterého se rodíme, není toto společenství, není to svatý lid, a my, protože k němu patříme, nejsme svatí. Abychom dosáhli svého určení, musíme se, jak Kristus říká, *znovu narodit*, a to *nikoliv z vůle muže, ani z vůle těla, ale z Boha*, jak říká prolog Janova evangelia.

Křest je tímto zrozením skrze Církev do nového Božího lidu. Je otevřen pro všechny lidi. Křtem je zrušen dědičný hřích, tedy stav vzdálení se od Boha. Nikoliv však následky dědičného hříchů, které se často s dědičným hříchem zaměňují. Když přinášeli k Ježíši nemocné, často jim nejdříve řekl: *Odpoštěj se ti hřích*, a pak teprve – *vezmi své lůžko a jdi domů*. Je tedy zřejmé, že existuje souvislost mezi dědičným hříchem a nemocí, ale nikoliv tak, že po očištění od hříchů automaticky následuje uzdravení těla. Podstata dědičného hříchů je v absenci přátelství s Bohem, znovuzrození je přijetí do svatého Božího lidu, které svatý Pavel také nazývá „Kristovo tělo“.

Následky dědičného hříchů se mají k němu jako následky

Beato Angelico (1430-1432): Vyhnání z ráje, detail obrazu Zvěstování, Madrid, Muzeum Prado

těžké nemoci, které přetrvávají často samotnou nemoc. Uzdravený alkoholik zůstává náchylný k pokušení a musí zachovávat zdrženlivost, ke které zdravý člověk nemá důvod. Lidé, z jejichž přirozenosti byla smyta dědičná vina, musí si ukládat v některých situacích násilí, aby se vyhnuli hříchu, což pro lidi v ráji a pro Matku Boží není nutné. Mimoto člověk, kterému poškozený odpustil, již z vděčnosti za projevované přátelství udělá všechno, aby odčinil způsobenou škodu. A to platí i pro škody, které byly každým bezprávím způsobeny celku, tedy odčinění, kterému říkáme „pokání“. Boží odpuštění jistě předchází každé naše dostičinění. Ale to se nesmí stát záminkou k porušení spravedlnosti, protože Bůh je absolutní spravedlnost stejně tak jako absolutní milosrdenství. „Nil inultum remanebit“, stojí v Dies irae, nic nezůstane nepomstěno. Protiklad, který z toho vzniká, se jeví jako kvadratura kruhu. Touto kvadraturou kruhu je smrt Božího Syna na kříži, kterou inscenovali lidé a nikoliv Bůh, ale Bůh z toho učinil událost, která vykoupila svět – zástupně. Možnost zástupnictví patří k tajemstvím křesťanství, která jsou pro moderní vědomí těžko pochopitelná. Ale v tom spočívá celá naše naděje.

Die Tagespost

PAVLOVI ŽÁCI ... - pokračování ze str. 2

Pavel ho přivedl s sebou do Jeruzaléma na tzv. apoštolský koncil, na kterém bylo slavnostně přijato hlásání evangelia pohanům, a to osvobozené od podmíněnosti na mojišském zákoně. V listě, který apoštol napsal, ho chválí a označuje ho jako *svého pravého syna, kterému se dostalo stejné víry* (Tit 1,4). Když Timotej odjel z Korintu, Pavel tam poslal Tita s úkolem přivést tuto neukázněnou komunitu k poslušnosti. Titus sjednal pokoj mezi církví v Korintě a apoštolem, který jí pak napsal tato slova: *Bůh, který těší ztrápené, dopřál nám útechy tím, že přišel Titus. A nejen tím, že přišel, ale i potěšením, které vy sami jste mu poskytli. Mohl nám totiž vypravovat, jak po mně toužíte, jak nařikáte, s jakou horlivostí se mě držíte... A k tomu, že jsme byli potěšeni, se přidala ještě daleko větší radost z toho, jak se radoval Titus, protože od vás ode všech se mu dostalo vnitřního osvěžení* (2 Kor 7,6-7,13). Pavel poslal Tita do Korintu ještě jednou a kvalifikuje ho jako *svého společníka a spolupracovníka* (srov. 2 Kor 8,23), aby zde zorganizoval závěr sbírky ve prospěch křesťanů v Jeruzalémě (srov. 2 Kor 8,6). Pozdější poznámky pocházející z pastýřských listů ho kvalifikují jako biskupa na Krétě (srov. Tit 1,5), odkud na pozvání Pavlovo přijel za apoštolem do Nikopole v Epiru (srov. Tit 3,12). Pak šel také do Dalmácie (srov. 2 Tim 4,10). Další informace o Titových pobytech ani o jeho smrti již nemáme.

Když se na závěr zamyslíme nad oběma postavami Timoteje a Tita, uvědomujeme si některé velmi významné skutečnosti. Nejvýznamnější je, že Pavel se při rozvoji své misijní činnosti obklopil spolupracovníky. On sám zůstává apoštolem, zakladatelem a pastýřem mnoha církví. Jeví se nicméně jako jasně, že nedělal všechno sám, ale opíral se o spolehlivé osoby, které s ním sdílely jeho námahu a jeho odpovědnost. Jiné konstatování se týká disponibility těchto spolupracovníků. Prameny, které se týkají Timoteje a Tita, ozřejmují jejich připravenost přijmout nejrůznější úkoly, které často spočívají v tom, že vystupují Pavlovým jménem v záležitostech ne právě snadných. Jedním slovem, oni nás učí sloužit evangelium s velkodušností a s vědomím, že to představuje také službu samotné Církvě. Uvedme na závěr doporučení, které adresoval apoštol Pavel Titovi v listě jemu adresovaném: *Chci, abys byl v té věci rozhodný, takže se ti, kteří mají víru v Boha, budou snažit, aby vynikali v dobrých skutcích. A to je pro lidi dobré a užitečné* (Tit 3,8). Skrze své konkrétní úsilí máme a můžeme odhalit pravdivost těchto slov, abychom právě v tomto adventním čase byli bohatí na dobré skutky a tak přinášeli světu Krista, našeho Spasitele.

Bollettino Vaticano 13. 12. 2006
Mezititulky redakce Světla

Překlad IŠ

ČLENSTVÍ VE „WIR SIND KIRCHE“ JE NESLUČITELNÉ S KATOLICKOU VÍROU

Biskup Fabian Bruskewitz ve státě Nebraska v USA oznámil členům americké odnože hnutí „Církev, to jsme my“, která má v USA název „Call to Action“, že jsou pro svou proticírkevní aktivitu vyloučeni z církve. „Call to Action“ se proti tomuto rozhodnutí odvolalo k Vatikánu. Kardinál Re poslal biskupovi Bruskewitzovi list, ve kterém potvrdil jeho rozhodnutí: „Členství v tomto sdružení je neslučitelné s důstojným životem podle katolické víry.“

Nyní o Vánocích předstoupil před náš zrak opět jeden z velkých Božích divů. Pán a Stvořitel všeho světa se stává v malém městečku na této zemi člověkem. Je to neslýchané tajemství: malé slaboučké Dítě leží v jeslích, nad ním vidíme pro tehdejší lidi nepředstavitelně velkou zemi a nad chudobou Svaté rodiny nesmírné bohatství hvězdného světa. Chceme-li tomuto tajemství blíže porozumět, bude pro nás dobré povznést se v myšlenkách nad tento kosmický systém a uvážit jeho velikost.

Naším užším domovem v kosmu je **sluneční systém**, v jehož středu stojí Slunce. Naše Slunce je stálice, tzn. svítí a září samo o sobě a svou energii čerpá z termonukleárních procesů. Je obklopeno sedmi velkými planetami, které nezáří samy od sebe, nýbrž jsou ozařovány Sluncem, a proto jsou na nebi viditelné jako „putující hvězdy“. Naše ústřední hvězda má průměr 109 x větší než naše Země, tj. 1 mil. kilometrů. Hmotnost Slunce je 333 000 x větší než hmotnost Země. Jsou to dva kvintiliony kilogramů (číslo 2 s 30 nulami). Jsou to úděsná čísla, když přitom pomyslíme, že Slunce patří mezi tzv. trpaslíky a jeho teplota na povrchu je 5 500 °C. Uvnitř Slunce je ovšem teplota mnohem větší. Jsou však také obrovité hvězdy, jejichž průměr je 100 x až 1000 x větší než průměr Slunce, a ty mají pochopitelně mnohem větší světelnou sílu.

Jak dnes víme, je Slunce jen jednou z asi 100 miliard hvězd, které tvoří naši Mléčnou dráhu. Mléčná dráha je galaxie neboli seskupení hvězd, které má tvar ploché čočky. Tak zabírá nesmírný prostor, a proto se její jednotlivé hvězdy nacházejí v obrovských vzdálenostech. Než se odvážíme vstoupit do prostoru Mléčné dráhy, musíme si říct něco o vzdálenostech. Budeme totiž konfrontováni s neslýchaně velkými čísly a ta nás

K hranicím všehomíra

chtějí přesvědčit, že jsou to čísla exaktně změřitelná a žádné přibližné údaje. Když jsme viděli, že už vzdálenosti ve slunečním systému jsou tak velké, že si je nedokážeme představit, zavádíme velikost, která je snáze vyjádřitelná, a tou je světelný rok. Je to dráha, jakou urazí za jeden rok světelný paprsek, jehož rychlost je 300 000 kilometrů za sekundu. Je to tedy vzdálenost 9 500 000 000 000 kilometrů. Z posunu spektrálních čar ve světle galaxií poznáváme, že všechny jsou v pohybu a vzdalují se od sebe, což znamená, že se vesmír rozšiřuje.

Vraťme se však k naší Mléčné dráze, čočce, jejíž průměr činí 100 000 a tloušťka 20 000 světelných roků. Pozorována z naší země jeví se Mléčná dráha jako nepravidelně ohraničený světlý pás na obloze. Z výpočtu jednotlivých oblastí se dospělo k závěru, že tuto čočku tvoří asi 100 miliard hvězd. Není tomu ještě ani sto let, co můžeme s jistotou říci, že svítící chomáčky, které vidíme na hvězdné obloze, jsou rovněž mléčné dráhy neboli galaxie. V oblastech nezařazených kosmickým prachem nacházíme mnoho takových mléčných drah, které existují ja-

ko houfy větších nebo menších systémů. Jejich počet odhadujeme číslem větším než 100 miliard. Údaje zde mohou být jen přibližné. Naše sousední galaxie je mlhovina v souhvězdí Andromedy, která je od nás vzdálena téměř tři miliony světelných let. Je to jediná galaxie, kterou můžeme pozorovat pouhým okem. Jiné galaxie jsou mnohem vzdálenější, jejich odlehlost tvoří miliardy světelných let.

Co nám říkají tyto vzdálenosti? Jestliže k nám světlo letělo 2,5 nebo 100 milionů let, než k nám dospělo, znamená to, že tyto hvězdy nevidíme tak, jak vypadají dnes, ale jak vypadaly před 2, 5 nebo 100 miliony let. Vesmír se nám tedy představuje nikoliv ve své dnešní podobě, nýbrž v různém stupni své minulosti. Ty nejvzdálenější hvězdy, které ještě můžeme vidět, jsou vzdáleny asi 14 miliard světelných roků. Podle nejmodernějších názorů můžeme konstatovat, že vesmír má přesto jen omezenou velikost, za jejíž „okraj“ se nemůžeme podívat. To jednak z principiálních důvodů, jednak proto, že i naše nejmodernější přístroje jsou omezené. Síly ve vesmíru, především daleko sahající gravitace,

ale také magnetické a elektrické síly, jsou odpovědné za soudržnost vesmíru, za chaos a řád, za vznik, život a smrt hvězd, hvězdokup a galaxií.

Když se vrátíme k vývoji představ o našem světovém systému, vidíme, že ve starověku panoval nejdříve geocentrický obraz světa, kdy lidé chápali sebe na Zemi jako ve středu, kolem kterého se pohybují nebeská tělesa. V novověku významní astronomové, jako Koperník, Kepler a Newton, vytvořili heliocentrický systém, v jehož středu je Slunce, kolem kterého se pak vše pohybuje. I tento názor byl už překonán tzv. galaktickým systémem: středem světa je naše Mléčná dráha. Dnes však víme, že je jen jednou z nescíslně mnoha galaxií a naše postavení v kosmu není nijak upřednostněno. Poznatky astronomie nás tedy učí krok za krokem dívat se na člověka jako na bezvýznamný prášek ve vesmíru. A přece: je člověk ve vesmíru opravdu bezvýznamný? „Musíme si být vědomi, že komplexnost lidského rozumu je největší komplexnost, jakou ve vesmíru známe. Nic komplexnějšího jsme zatím neobjevili.“ (prof. Primack) Lidský mozek je nejvelkolepější konstrukce ve vesmíru! Bůh však chtěl člověka uprostřed tak nesmírného vesmíru ještě více významovat.

Před dvěma tisíci lety se v chudé stáji narodilo Dítě. Je to Boží Syn, Bohem darovaný Vykupitel světa. Touto událostí Bůh nevýstižně zvětšil význam a důstojnost člověka. Bůh, Stvořitel nekonečného kosmu, miluje jednoho každého z nás, vykoupil ho a povolal k věčnému životu. Tak můžeme my, kteří se v průběhu tisíciletí cítíme stále více zatlačováni do nepatrnějšího koutku vesmíru, plni vědomosti konstatovat:

Skrze Ježíše Krista jsme se opět stali středem vesmíru.

*Z Betendes Gottes Volk 4/2006
přeložil -lš-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

neskutečnou představou jakého si sobeckého boha, který podle jeho slov člověka podvedl a zkrátil, mluvil o bohu vypočítavém a zřejmě i docela slabém, když se člověk může tak snadno postavit na jeho místo. První lidé se provinili proti Bohu tím, že uvěřili v tohoto zfalšovaného Hadova boha. Bůh byl, je a bude jen jeden a nemá nějaké své dokonalejší a méně dokonalé varianty, mezi kterými bychom si mohli vybírat. Bůh nemůže deformovat ani zkracovat sám sebe. Všechny ty jiné „obměny“ nejsou jeho dílem, ale výsledkem nepřeborných manévrů jeho Nepřítele. Je nám líto všech, kteří nepoznali jediného pravého Boha, ale právě proto jim nikdy nemůžeme dát za pravdu, protože bychom je ještě více uzavírali do temnot.

Jestliže nám sám Bůh zjevil, jak jsme se hříchem prarodičů od něho odloučili a vystavili moci Zlého, a jestliže nám zajistil cestu a způsob, jak se zbavit tohoto nešťastného otroctví a vrátit ke svému Otci, nemáme jinou volbu než vděčně přijmout jeho dar a jeho milost. Protože tedy jako rodič vím, že v dítěti, které se mi narodilo, ještě nepřebývá Bůh, ale je zatím v moci Zlého, nemohu přece čekat několik let, až se mi podaří přesvědčit o tom mého potomka, nýbrž udělám co nejrychleji všechno pro to, aby byl osvobozen z područí a vlivu Zlého, aby přešel ze smrti k životu a stal se Božím dítětem a chrámem Ducha Svatého. Mému dítěti se pak jistě musí postupně dostávat poznání i osobních zkušeností o nebeském Otci a o všech životně důležitých skutečnostech, ale rozhodně není lhostejné, zda mu při tomto poznávání už od samého počátku pomáhá milost, která již přebývá v něm, nebo na tuto milost bude teprve čekat a zůstane zatím pod vlivem jiných, zcela opačných vlivů a působení.

Hodnotu a význam křtu novorozeného dítěte dokážeme

zhodnotit, jestliže známe co nejlépe hodnotu vlastního křtu a ceníme si nade vše této události jako prvního vrcholu svého života. Křest, to je zázrak, který se rovná zrození nebo ještě lépe vzkříšení z mrtvých. Za velikosti tohoto zázraku stojí nekonečná cena umučení, smrti a zmrtevýchvstání Božího Syna. To všechno se odehrává v duši křtěného, když se znovu rodí z vody a Ducha Svatého. Svatý Pavel ví, o čem mluví, když nám docela názorně představuje, že jsme křtem byli *ponořeni do Ježíše Krista, do jeho smrti, takže hříšná přirozenost ztratila moc, abychom už neotročili zlu, ale spolu s jeho vzkříšením začali žít novým životem*. Křtelnici, kde jsme byli takto povoláni k tomuto nejpodstatnějšímu a nejdůležitějšímu stavu, bychom měli pokládat za své nejvzácnější osobní poutní místo, kam bychom měli putovat alespoň jednou za rok ve výroční slavnost posvěcení našeho duchovního chrámu, pokleknout zde s vděčností a děkovat Bohu za tento nesmírný a nezasloužený dar. Den přijetí křtu svatého je nejvýznamnějším dnem v životě každého křesťana včetně papeže, protože není větší milosti a důstojnosti než být přijat do Boží rodiny. S tímto dnem pak co do velikosti a významu plně koresponduje den konečného návratu do Otcovy náruče.

Jestliže den našeho křtu nežije takto v našem povědomí jako vrcholná hodnota, je důsledkem všeobecné nivelizace celé duchovní oblasti. Vypadá to, jako bychom v posledních letech onu významnou adventní prorokovu výzvu uplatnili na nesprávném místě. To, co jsme snížili, jsou ve skutečnosti výšiny všeho svatého, vznešeného a nedotknutelného, co by nás mělo pozvedat vzhůru a naplňovat posvátnou úctou a nadšením z Boží přítomnosti. A to, co jsme klamným klestím zarovnali, jsou ony propasti hříchu,

kteří nás právě svou hloubkou musí děsit, abychom se jim zdaleka s největší hrůzou vyhýbali, protože vstup na jejich území nás vrací zpět do stavu smrti. Ale my už raději nemluvíme o hříších, ale jen o slabostech. Jak se můžeme radovat z Božího daru, dokud nemáme dostatečné ponětí ani o jeho velikosti a vznešenosti, ani o hrůze a zničitelné síle hříchu a zla? Jak se můžeme bát o jeho ztrátu, když nemáme náležitě vědomí o jeho nenahraditelné a nezastupitelné ceně? Nosíme v sobě poklad nekonečné hodnoty, ale nosíme ho v hliněné, tedy křehké nádobě. To nás musí naplňovat především radostí a hrdostí z nezasloužené důstojnosti, které se nám dostalo, ale také velikou pokorou, skromností a obezřetností, abychom tento poklad a tuto důstojnost neztratili. Milostí křtu jsme navíc byli začleněni mezi údy Kristova těla a tyto údy s námi počítají a spoléhají na nás, že budeme pro ně oporou a že je nezradíme.

Je zajímavé, že i lidé tohoto světa, kteří už jsou tak lhostejní i k hříchům proti lidskosti a lidské přirozenosti, pokládají kolaboraci s tajnou policií minulých režimů za neodpustitelné, do nebe volající provinění. Skutečnost těchto tragických a politováníhodných případů zrady a spolupráce s nepřitelem nechť nám nyní jako vedlejší produkt poslouží k opětovnému probuzení a prohloubení citlivosti, vnímavosti a názornější představě o podstatě hříchu, který jsme si zvykli povážlivě zlehčovat a banalizovat. I když si najdeme dostatečné důvody, abychom měli soucit s tím či oním donašečem, samo o sobě cítíme jako jednoznačně podlý, odporný, hanebný a bezectný čin, když někdo zradí své bližní a vstoupí do spolupráce se spolupracovníky Zla. Hřích je však ještě mnohem podlejší, odpornější a hanebnější skutek. Je to vstup do přímé osobní spolupráce se samotným ďáblem. Každý hřích je několikanásobnou zradou: je hanebnou zradou

a vyhnáním Božího Ducha, který si nás při křtu zvolil za svůj chrám, a stejně tak podlou zradou ostatních údů Kristova těla, mezi které místo Božího Ducha vnáší ducha Zlého. O této osobní spolupráci s ďáblem nejsou zde na zemi sice vedeny žádné „svazky“, ale nic z toho nebude zapomenuto a všechno je důkladně zdokumentováno. *Liber scriptus proferetur, in quo totum continetur, unde mundus iudicetur. Iudex ergo cum sedebit, quidquid latet, apparebit, nihil inultum remanebit.* ⁽¹⁾

Vědomí, jak je pro nás těžké odpustit konfidentovi takovou zradu a způsobené křivdy a zapomenout na ně, můžeme učinit začátkem úvah o tom, co stojí Boha jeho milosrdenství. Ježíšova nekonečná ochota odpouštět nám nebyla zjevena proto, abychom se nebáli kupit hřích na hřích, ale abychom poznali, jak velice našemu Pánu záleží na tom, abychom se ničemností a podlostí hříchu zbavovali a vymaňovali se z oné tak ponižující otrocké spolupráce s ďáblem. Chce, abychom byli *před ním svatí a neposkvrnění v lásce*. Proto nám dal křestní koupel, při které jsme slavnostně přísahali, že se *zřekáme zlého ducha i všeho, co působí a čím se pyšní*, aby nás stále naplňovala radost z milosti křtu. Měli bychom křestní přísahu a zasvěcení Bohu každé ráno upřímně obnovovat a večer co večer analyzovat a napravit rychle všechny spáchané zrady. Navrhujeme vám to jako klíč k požehnanému prožití roku 2007.

-lš-

⁽¹⁾ Bude přinesena kniha, ve které je všechno zaneseno, a podle ní bude svět souzen. Až Soudce zasedne k soudu, zjeví se všechno, co bylo skryto, a nic nezůstane bez postihu. (Tato věčně platná slova ze sekvence *Dies irae* z nepochopitelných důvodů už bohužel neslyšíme tam, kam byla určena a kde byla po staletí spasitelným napomenutím. Ještě že se s nimi setkáváme alespoň na koncertech.)

První čtvrtky, pátky a soboty v měsíci

První čtvrtky se v celé církvi mají věnovat modlitbám za kněžská povolání a za osobní svatost kněží. Odkazujeme na přílohu k oběžníku ACO 8/81, čj. 2454/1981 „Druhý celocírkevní kongres o duchovním povolání“.

První pátky v měsíci věnujeme na smír Božskému Srdci Páně.

Zaslíbení Pána Ježíše ctitelům jeho Božského Srdce

Kristus při svém zjevení sv. Markétě M. Alacoque r. 1675 nálehavě žádal od křesťanů úctu ke svému Srdci a přislíbil „ctitelům mého Srdce“:

1. Dám jim všechny potřebné milosti a požehnám jejich činnost.
2. Potěším je ve všech jejich obtížích.
3. Hříšníci najdou v mém Srdci nevyčerpatelné milosrdenství.
4. Vlažní se stanou horlivými a horliví dokonalejšími.
5. Ochráním ty, kteří se mu zasvěti a nepřestanou ho zbožně uctívat.
6. Vepíš do svého Srdce jména všech, kdo budou rozšiřovat úctu k němu.
7. Kde budou uctívat obraz mého Srdce, tam dám svůj mír a spojím rozdvojené.
8. Rodiny, které se s důvěrou na mne obrátí, ochráním v jakémkoli soužení.
9. Společnosti, které se dají pod mou ochranu, uchovám ve svornosti a uchráním je trestů, které si zasloužily.
10. Těm, kteří pracují na spáse duší, dám milost, že obrátí i nezavrzlejší.
11. Zahrnu nebeským požehnáním všechny, kteří o mém svátku přistoupí ke stolu Páně, aby odčinili urážky, kterých se mi dostává především v Nejsvětější Svátosti.
12. Má všemohoucí láska udělí všem, kdo po devět po sobě jdoucích prvních pátků mě přijmou, milost konečného setrvání. Nezemřou ve stavu nemilosti a bez svátostí. Mé Božské Srdce jim bude v posledním okamžiku bezpečným útočištěm.

Otče, matko, přistupujte se svými dětmi již od jejich prvního svatého přijímání na první pátek v měsíci ke svátosti smíření a ke stolu Páně. Budete tak usmířovat své hříchy i hrozné urážky, kterých se Kristu dostává od hříšného lidstva.

Můžete si být jisti spásou svou i svých dětí!

První soboty v měsíci jsou zasvěceny na smír Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Už sv. Pius X. poskytl 3. 6. 1912 za obvyklých podmínek plnomocné odpustky věřícím, kteří na první sobotu v měsíci vykonají smírnou pobožnost k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Benedikt XV. dne 9. 11. 1920 potvrdil smírnou sobotu. Je to splnění jednoho přání P. Marie ve fatimských zjeveních. Upozorňujeme na směrnicí o prvních sobotách v oběžníku ACO č. 1/79, čj. 56/1979, kterou doplňujeme:

Zaslíbení prvních sobot v měsíci

Dne 10. 12. 1925 se zjevila Panna Maria Lucii z Fatimy (v klášteře v Pontevedro) a řekla jí: „Hleď, milá dcero, jak je mé Srdce obklíčeno trním; nevděční lidé je ustavičně probodávají rouháním a chlad-

ností. Aspoň ty se přičiň, abys mě potěšila, a oznam všem lidem, že při smrti budu nablízku se všemi milostmi, které potřebuji ke spáse, těm, kdo po pět po sobě jdoucích prvních sobot v měsíci vykonávají sv. zpověď, sv. přijímání, pomodlí se růženec a věnují mi čtvrt hodinu na smír a přitom budou rozjímat o tajemstvích sv. růžence.“

(K tomu třeba podotknout, že sv. zpověď vykonaná během týdne se smírným úmyslem stačí a že požadavku čtvrt hodinového rozjímání se vyhoví, když uvažujeme o jednom nebo o více tajemstvích sv. růžence, nebo se pomodlíme druhý růženec. Také stačí čtvrt hodinka duchovní četby o jednom nebo o více tajemstvích. Jde o **první soboty v měsíci** a ne vždy o první soboty po prvním pátku.)

Dne 15. srpna 1942 ukázal Spasitel Neposkvrněného Srdce své Matky ctihodné služebnici Boží Consolatě Bertone se slovy:

„Tak jako jsem já skrze Neposkvrněného Srdce mé Matky přišel na svět, tak přijdou duše skrze toto Srdce k mému Srdci... Toto Srdce je pramen mých milostí, ze kterých prýští život a posvěcení světa. Jako mně dal Otec všechnu moc na nebi i na zemi, tak skládám vítěznou moc nad hříchem a světem do Srdce mé Neposkvrněné Matky. Má dcero, skrze Markétu (Marii Alacoque) jsem dal světu velká zaslíbení. Protože jsem však ve své dobrotě nekonečný a má milosti jsou nevyčerpatelné, slibuji nyní ještě více.“

Jestliže duše chtějí, aby se má zaslíbení naplnila, ať milují a uctívají Neposkvrněného Srdce mé Matky. To budou dokazovat tím, že budou po devět po sobě jdoucích prvních sobot měsíce (stejně jako po devět prvních pátků) po kající přípravě přijímat mé Tělo s úmyslem, aby usmířovali mé Božské Srdce spojené s Neposkvrněným Srdcem mé Matky.“

Panna Maria žádala prostřednictvím fatimské Lucie pět sobot, Spasitel však mluvil o devíti. Sestře Consolatě to zdůvodnil takto: „Prosba mé Matky o prvních pět sobot je projev její pokory, kterou má i v nebi, protože se necítí hodna stejné úcty. Moje prosba je však projevem mé lásky, která nemůže snést, abych dostal více než ta, se kterou jsem v lásce spojen.“

Ježíšova zaslíbení pro nověnu prvních sobot devíti po sobě jdoucích měsíců ke cti Neposkvrněného Srdce Mariina:

1. Všechno, co od mého Srdce vyprošují skrze Srdce mé Matky, jim udělím ještě během nověny, když o to prosí s důvěrou.
2. Ve všech životních okolnostech pocítí podporu a požehnání mé Matky.
3. Mír, porozumění a láska zavládne v duších a rodinách.
4. V rodinách nebude svárů, zklamání a nespravedlnosti.
5. Manželé se nebudou rozvádět a rozvedení se zase vrátí k sobě.
6. Rodiny si budou rozumět a až do konce vytrvají v pravé víře.
7. Matky v požehnaném stavu zakusí zvláštní ochranu mé Matky a dosáhnou všeho, co pro sebe a své dítě vyprošují.
8. Chudým se dostane příbytku a chleba.
9. Duše získají zálibu v modlitbě a utrpení a naučí se milovat Boha, bližního i nepřátele.
10. Hříšníci se obrátí bez zvláštních překážek, i když je pro ně nověna konána jinou osobou.
11. Hříšníci neupadnou znovu do svých dřívějších hříchů a dosáhnou nejen odpuštění hříchů, ale dokonalou lítostí a láskou získají znovu křestní nevinnost.
12. Kdo tuto nověnu vykoná v křestní nevinnosti, ani potom nebude mé Srdce urážet žádným těžkým hříchem až do smrti. (Platí zvláště pro děti.)

Devítidenní pobožnost k Pražskému Jezulátku

Modlit se po dobu devíti dnů

13. Duše, která se upřímně obrátí k Bohu, ujde nejenom věčné záhubě, ale i očistci.
14. Vlažné duše zanechají své vlažnosti, vytrvají v horlivosti a v krátké době dosáhnou nejvyšší dokonalosti a svatosti.
15. Když rodiče nebo některý člen rodiny vykonají tuto nověnu, nebude žádné dítě ani nikdo jiný z rodiny zavržen.
16. Z mládeže obdrží mnozí povolání k duchovnímu stavu.
17. Nevěřící obdrží milost víry a bloudící se zase vrátí k pravé Církvi.
18. Duchovní a řeholníci zůstanou věrni svému povolání. Ti, kteří se zpronevěřili svému povolání, obdrží milost pokání a návratu.
19. Rodiče a představení obdrží pomoc nejen v duchovních, ale i v hmotných starostech.
20. Duše se lehce vyprostí z pokušení těla, světa a ďábla.
21. Pyšní se v krátké době stanou pokornými, nenávidní se naplní láskou.
22. Horlivé duše zakusí lahodu modlitby a oběti; neklid, strach nebo zoufalství je nebudou trápit.
23. Umírající budou z tohoto světa odcházet bez smrtelného zápasu a bez útoků ďábla. Náhlá a nenadálá smrt je nepřekvapí.
24. Umírající dostanou tak velkou touhu po věčném životě, že se odevzdají do mé vůle a klidně zesnou v náručí mé Matky.
25. Při soudu zakusí zvláštní ochranu mé Matky.
26. Duše obdrží milost, aby nad mým utrpením a bolestmi mé Matky pocítily vnitřní soucit a lásku.
27. Bude je provázet uklidnění, vnitřní a vnější radost ve zdraví i v nemoci.
28. Duchovní osoby obdrží milost, aby neustále prožívaly přítomnost mé Matky jakož i moji přítomnost bez zvláštních obtíží.
29. Duše, které pokročily ve sjednocení se mnou, obdrží milost, že pocítí, že nežijí ony, ale já v nich – to znamená: milují jejich srdcem, modlím se jejich duši, mluvím jejich jazykem, sloužím celou jejich bytostí. Ony poznají, že vše dobré, krásné, svaté, pokorné, mírné, poslušné, štěstí a divotvornost v jejich nitru jsem Já sám, Já Všemohoucí, Nekonečný, Samovládce, jediný Bůh, jediná Láska.
30. Duše, které vykonají tuto nověnu, budou po celou věčnost zářit jako lilie kolem Neposkvrněného Srdce mé Matky.
31. Já, Boží Beránek, s Otcem i Duchem Svatým se budu věčně radovat z těchto duší, které září na Neposkvrněném Srdci mé Matky jako lilie, a skrze mé Nejsvětější Srdce dojdou věčné slávy.
32. Duchovní osoby budou v úkonech víry a ctnostném životě snadno postupovat.

K těmto zaslíbením Spasitelovým se připojuje ještě zaslíbení Nejblahoslavenější Panny, a to její „velké zaslíbení“:

„Každou první sobotu se uzavírají brány pekla (nikdo nebude zavržen). Brány očistce se otevírají.

Mnoho duší přijde do nebe. To je dílo milosrdné lásky mého Syna, kterou odměňuje ty duše, které uctívají mé Neposkvrněné Srdce!“

*Převzato z ACO – Acta Curiae Olomucensis,
č. 9/86, č.j. 1428/86*

Ó můj Ježíši, Ty jsi řekl:
Amen, pravím vám, proste, a obdržíte, hleďte, a naleznete, tlučte, a otevře se vám. Hle, klepu, hledám a prosím o milost...

Otče náš, Zdrávas Maria.

Ó můj Ježíši, doufám a důvěřuji Ti!

Ó můj Ježíši, Ty jsi řekl:
Amen, pravím vám, za cokoliv budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Hle, prosím Tvého Otce o milost...

Otče náš, Zdrávas Maria.

Ó můj Ježíši, doufám a důvěřuji Ti!

Ó můj Ježíši, Ty jsi řekl: **Amen, pravím vám, nebe a země pomínou, ale slova má nepominou.** Hle, odvolávám se na neomylnost Tvých svatých slov a prosím Tě o milost...

Otče náš, Zdrávas Maria.

Ó můj Ježíši, doufám a důvěřuji Ti!

Pražské Jezulátko

Modlitba:

Ó Pane Ježíši Kriste, Ty jsi řekl: **Amen, pravím vám, proste, a obdržíte, hleďte, a naleznete, tlučte, a bude vám otevřeno.** Prosíme Tě, uděl nám na naše snažné prosby sílu své svatě lásky, abychom Tě z celého srdce slovy i skutky milovali a nikdy se od Tvé lásky neodloučili, jenž žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

MULTINÁBOŽENSKÉ POBOŽNOSTI?

Protože v Německu žijí vedle sebe děti nejrůznějšího náboženského vyznání, vede to někdy učitele a vychovatele k nápadům uspořádat společnou multináboženskou pobožnost. Obraz Boha v nekřesťanských náboženstvích včetně islámu však není identický s Bohem Otcem Ježíše Krista, proto společné pobožnosti s příslušníky nekřesťanských náboženství nejsou možné. To je tím naléhavější, že víra u dětí není ještě plně rozvinutá a děti nejsou schopné náležitě rozlišovat. Proto naléhá kolínské biskupství na to, aby se katolické děti takových společných pobožností neúčastnily. Pobožnosti jednotlivých vyznání se mají konat na oddělených místech. To se netýká oslav nebo pořadů folklorní

ho charakteru, při kterých nedochází ke společné modlitbě dětí různého vyznání. Kolínské arcibiskupství postupuje v té věci ve shodě s ustanovením Německé biskupské konference a podporují je v tomto postoji i evangelické denominace.

POLEMIKA KOLEM KŘÍŽŮ

Požadavek Benedikta XVI., aby z veřejných prostorů v Itálii nebyly odstranovány kříže, vyvolal živou debatu. Nejvyšší správní soud a Státní rada se koncem února postavily na obranu křížů ve třídách s odůvodněním, že kříž v těchto prostorách nepředstavuje „kultovní objekt“, nýbrž důležitý symbol, který stojí za základem všech občanských hodnot.

Kath-net

Výzvy fatimského poselství (85)

Čtvrté tajemství:

Obětování Ježíše v chrámě

Ve čtvrtém tajemství růžence si připomínáme obětování Ježíše v chrámě. Sv. Lukáš popisuje tento úsek z Kristova života následujícími slovy:

Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Když nadešel den jejich očistování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: „Všechno prvorozené mužského rodu, ať je zasněveno Pánu!“ (Lk 2,21-23).

Obřízka, předepsaná Bohem ve Starém zákoně, byla nahrazena křtem, jehož byla obrazem a který Ježíš Kristus ustanovil později jako svátost, aby v nás odstranil poskvrnu dědičného hříchu, učinil nás údy jeho mystického Těla a dal nám účast na milostech jeho vykupitelského díla.

Příklad věrnosti v zachování Božího zákona, který nám zde Panna Maria dává, nás pobádá, abychom kráčeli po téže cestě věrnosti Bohu a jeho Církvi.

Při plnění tohoto předpisu o představení svého prvorozeného v chrámě, aby byl obětován Pánu, Maria zároveň plní své poslání Spoluvykupitelky lidského pokolení, které jí světil Bůh. Maria zná Písmo svaté, a proto ví, že její Syn je určen být smírnou obětí za hříchy lidí a obětí chvály přinesenou Bohu.

Maria rozjímá, co vzhledem k tomu prorokoval Izaiáš: *Kdo uvěřil, co jsme slyšeli? Komu se ukázala Hospodinova moc? Vyrašil před ním jako výhonek, jako kořen z vyprahlé země. Neměl podobu ani krásu, aby upoutal náš pohled; neměl vzhled, abychom po něm zatoužili. Opovržený, opuštěný od lidí, muž bolesti, znalý utrpení jako ten, před nímž si lidé zakrývají tvář, potupený, od nás nevážený. A přece on nesl na*

še utrpení, obtížil se našimi bolestmi, ale my jsme ho pokládali za zbitého, od Boha ztrestaného a ztýraného. On však byl proboden pro naše nepravosti, rozdrčen pro naše zločiny, tížily ho tresty pro naši spásu, jeho rány nás uzdravily. Všichni jsme bloudili jak ovce, každý šel svou vlastní cestou. Hospodin na něho uvalil vinu nás všech. Byl týrán, ale podrobil se a neotevřel svá ústa; jako beránek vedený na porážku a jako ovce, která mlčí před strážáči, neotevřel svá ústa. Odstraněn byl souzením a nespravedlivým soudem. Kdo se stará o jeho právo? Vyrván byl ze země živých, pro zločin svého lidu byl ubit k smrti. Hrob mu vykázali se zločinci, posmrtný domov s boháči, ačkoli se nedopustil křivdy ani neměl v ústech podvod. Hospodinu se však zalíbilo zdrtit ho utrpením; jestliže dá na usmíření svůj život, uzří potomstvo, které bude žít dlouho,

skrze něho se zdaří Hospodinův plán (Iz 53,1-10).

Maria ví, že toto proctví se celé naplní v osobě jejího Syna; ví, že je poslán Bohem, aby vykonal dílo našeho vykoupění. Ani nepomyslí na to, že by se chtěla zbavit tolika bolesti a trpkosti, ale bere ho do svého neposkvrněného, čistého náruči, nese ho svými panenskými rukama do chrámu a klade ho na oltář, aby ho kněz přinesl věčnému Otci jako smírnou obět a obět chvály.

Zde Maria neobětuje pouze svého Syna, ale obětuje spolu s Kristem sebe samu, protože Ježíš přijal své tělo a svou krev z Marie; tak se Maria obětuje v Kristu a s Kristem Bohu, a proto je s Kristem Spoluvykupitelkou lidstva.

V tomto tajemství Ježíšova obětování jsou Mariiny čisté ruce první paténou, na kterou

Bůh položil první hostii; a z této patény ji vzal kněz, který byl tehdy na radě v jeruzalémském chrámě, aby ji pozdvihl na oltář a obětoval ji Otci jako vlastnictví, které mu náleží, a oběť, ve které má největší zalíbení. Zde máme jen obraz; ale později, když smírná oběť má být dokonána na Kalvárii, to bude skutečná mše: tehdy se Ježíš obětuje vlastníma rukama Otci za lidi pod konsekrovanými způsoby chleba a vína a řekne kněžím Nové smlouvy: *To konejte na mou památku (Lk 22,19)*, tj. přinášejte Otci mou oběť, aby se obnovovala na oltáři pro spásu světa. *Protože to je mé tělo, které se za vás vydává; (...) tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás vydává (Lk 22,19-20).*

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 7. 1.: 8.02, 11.55, 18.02 Novoroční zamyšlení 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (13) 08.50 Tříkrálová sbírka 9.05 Přání 9.20 Dopis z Indie 9.50 Pro víta mundi - setkání s hostem 10.30 Mše svatá 11.30 Uklidňující záběry podle délky mše svaté 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Sněhurka 19.35 Grand Canyon, Agua Azul, Kapský poloostrov 20.05 Octava dies 20.35 Noemův starý biograf - Za tichých nocí 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Misijní magazín - vánoční.

Po 8. 1.: 8.05, 20.55 Případ Tomáše Chovana 8.35, 21.45 Na koberečku (13) 9.00, 22.00 Noční univerzita 10.00, 19.00 Hongkong 10.30 Octava dies 11.00, 18.05 Pro víta mundi 19.30 Po cestách sv. Pavla (6) 20.05 Mezi nebem a zemí (8) 20.45 Čteme z křesťanských periodik 21.25 Tříkrálová sbírka 23.00 Festival křesťanských kapel VOX 2006.

Út 9. 1.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen 2000 9.00, 18.30 Koledy 9.10 Dnes v kalendáři 09.15, 19.00, 23.30 Grand Canyon, Agua Azul, Kapský poloostrov 9.45, 21.30 Přírodní zářky Evropy - Krásy pobřeží Evropy 10.45 Atlas Charity 10.55 Poltón klub (16) 18.05 Dětská televize 18.30 Koledy 18.40 Klip 20.05 Setkání s bratrem Rogerem z Taizé (2) 21.05 Přání 21.20 Klip 22.30 Octava dies 23.00 Po cestách sv. Pavla (6) 23.30 Katecheze Jana Pavla II. mladým v Jubilejním roce 2000.

St 10. 1.: 8.05 Budapeštský parlament, Meknes, El Escorial 8.35 Klip 8.40 Atlas Charity 8.50 Dětská televize 9.20 Případ Tomáše Chovana 9.50 Mezi nebem a zemí 10.30, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05, 21.40 Joglland v zimě 18.15 Po cestách sv. Pavla (7) 18.50 Klačunský pohádkový kuffík 19.00 Klip 19.05 Přání 19.20 Pro víta mundi - setkání s hostem 20.05 Poltón klub (16) 21.05 A léta letí k andělům 21.35 Atlas Charity 21.55 Noční univerzita - katecheze Jana Pavla II.

Čt 11. 1.: 8.05 A léta letí k andělům 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub (16) 10.55 Joglland v zimě 11.10 Atlas Charity 11.15, 19.00 Hongkong 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Případ Tomáše Chovana 20.05, 23.20 Lumen 2000 20.35 Pro víta mundi - setkání s hostem 21.15 Octava dies 21.50 Po cestách sv. Pavla (7) 22.20 Přírodní zářky Evropy - Krásy pobřeží Evropy.

Pá 12. 1.: 8.05 Po cestách sv. Pavla (7) 8.30 Lumen 2000 9.05 Klip 9.10, 21.30 Setkání s bratrem Rogerem z Taizé (2) 10.10, 19.00 Grand Canyon, Agua Azul, Kapský poloostrov 10.40 Na koberečku (13) 10.55, 21.15 Atlas Charity

11.00 Přání 11.15 Případ Tomáše Chovana 18.05, 20.45 A léta letí k andělům 18.35 Joglland v zimě 19.30 Dětská televize 20.05 Noemova pošta 22.30 Po cestách sv. Pavla (7).

So 13. 1.: 8.02; 11.55; 20.00 Z dětské duše 8.05 Joglland v zimě 8.20, 19.00 Everglades, Manu, Pohří Atlas 8.50 Čteme z křesťanských periodik 9.00 Sněhurka 10.30 Mezi nebem a zemí (8) 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Hornolidečsko 20.05 Kinematograf múz 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (13) 21.25 A léta letí k andělům 21.55 Poltón klub (16) 22.50 Noční univerzita - katecheze Jana Pavla II.

Ne 14. 1.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (13) 8.50 Joglland v zimě 9.05 Přání 9.20 A léta letí k andělům 9.50 Pro víta mundi - setkání s hostem 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Legenda o princí Ramovi 19.35 Budapeštský parlament, Meknes, El Escorial 20.05 Octava dies 20.35 Kluci na řece (režie V. Krška, J. Slaviček, 1944) 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Noemova pošta.

„Záračná medailka“ - přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) - 890 Kč, střední (16 mm) - 1 450 Kč, velká (19 mm) - 2 300 Kč. Zlaté růžencové prstýny - cca 2 300 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolkerova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

DUCHOVNÍ CENTRUM SV. FRANTIŠKA Z PAULY VE VRANOVĚ U BRNA – ROK 2007

Tel.: 541 239 264; Vranov u Brna 7, 664 32; e-mail: dc-vranov@katolik.cz

www.dc-vranov.katolik.cz

DUCHOVNÍ OBNOVY PRO: MLÁDEŽ HLEDAJÍCÍ SVÉ ŽIVOTNÍ POVOLÁNÍ – P. ThLic. Pavel Havlát OM, SM. Zdislava Nosková OSF (vždy 9³⁰-17 hod.): 10. 2., 10. 3., 31. 3. na Petrově, 12. 5., 16. 6., 13. 10., 3. 11., 8. 12.

PRÁZDNINY – dvě duchovní obnovy – P. Pavel Havlát OM: 2. 7. (večer) – 6. 7. (ráno), 8. 7. (večer) – 12. 7. (ráno).

ŽENY A MATKY – P. Mgr. Dr. Ing. Pavel Konzbul: 1. 3. (večer) – 4. 3. (oběd).

MANŽELÉ – P. ICLic. Karel Moravec: 31. 5. (večer) – 3. 6. (oběd).

SENIORY, NEMOCNÉ A INVALIDNÍ – Mons. Josef Žák: 19. 4. (oběd) – 22. 4. (oběd).

MARIÁNSKÉ ČITTELE – Mons. Jiří Mikulášek: 12. 4. (večer) – 15. 4. (oběd).

ZDRAVOTNÍKY – P. Antonín Krasucký OP: 27. 9. (večer) – 30. 9. (oběd).

VŠECHNY - ZNOVU ZAČÍT OD KRISTA – P. ThLic. P. Havlát OM: 14. 2. (večer) – 18. 2. (oběd). ANGLICKÝ MLUVÍCÍ ŠKOLA A DOPROVÁZENÍ V MODLTĚBĚ – S. Georgina Clarson SJ: data budou upřesněna na stránkách Duchovního centra.

KATECHEZE PRO DOSPĚLÉ „NÁVRATY KE KOŘENŮM“ – S. M. Zdislava Nosková OSF (vždy čtvrtek 17.30 hod.): 25. 1., 22. 2., 22. 3., 3. 5., 28. 6. 2007.

BIBLIČKÁ HODINA – P. Karel Hanslík OM (vždy čtvrtek 17.30 hod.): 8. 2., 8. 3., 19. 4., 31. 5., 21. 6. 2007.

TROJÍ BDĚNÍ v kostele Narození Panny Marie (21–23 hod.) – Velkopáteční 6. 4. 2007 – Svatodušní 26. 5. 2007 – Adventní 1. 12. 2007.

EXERCICE PRO KNĚZE – P. František Lízna St: 3. týden iganciánských exercicií – 25. 3. (večer) – 31. 3. (ráno) ● P. František Trtílek: 22. 7. (večer) – 28. 7. (ráno) ● P. Petr Vaculík SDB: 7. 10. (večer) – 12. 10. (večer).

ZASVĚCENÝ ŽIVOT - EXERCICE – P. Josef Čupr Sl: 22. 4. (večer) – 28. 4. (ráno) ● P. ThLic. Pavel Havlát OM: Znovu začít od Krista – 10. 6. (večer) – 16. 6. (ráno) ● Otec biskup Pavel Posád: 9. 9. (večer) – 15. 9. (ráno).

FORMACE – Juniorky a sestry do 40 let: 13. 12. (večer) – 16. 12. (oběd) ● Sestry do 60 let: 8. 11. (večer) – 11. 11. (oběd) ● Sestry nad 60 let: 8. 5. (večer) – 11. 5. (oběd) ● Sestry představené a formátorky: 18. 10. (večer) – 21. 10. (oběd).

UZÁVĚRKA PŘÍHLÁŠEK VZDY 14 DNŮ PŘED ZAHÁJENÍM AKCE ● NA VYBRANÉ AKCE VYBÍRÁME ZÁLOHU ● ubytování v 1, 2, 3, 4lůžkových pokojích; ceny včetně DPH: 400 Kč; 300 Kč; 250 Kč; 200 Kč na osobu a noc, strava 150 Kč na osobu a den, pronájem sálu na akci: velký 1300 Kč; malý 600 Kč. Spojení: z Brna-Králova Pole autobus MHD č. 43, z Brna-Husovic autobus MHD č. 57 (v Soběšicích navazuje na č. 43), z Kuřimi IDS linka 310.

**EUCHARISTICKÝ VÝSTAV V PRAZE
1. LEDNA 2007 – 30. BŘEZNA 2007**

DATUM	ČAS	KOSTEL (ulice)	ČÁST OBCE
3.-6. 1.	7.00 – 12.00	sv. Václava (Štefánikova)	Smíchov
22.-26. 1.	Ne: 11.00 – 15.00		
	Po – Čt: 6.00 – 15.00	sv. Karla Boromejského (Vlašská)	Malá Strana
27.-31. 1.	8.00 – 17.30	sv. Antonína (Strossmayerovo nám.)	Holešovice
1.-5. 2.	15.00 – 18.00		
	So: 9.00 – 12.00		
	Ne: 10.30 – 12.00	Matky Boží před Týnem (Staroměstské nám.)	Staré Město
11.-15. 2.	10.30 – 15.30	sv. Kříže (Na Příkopě)	Nové Město
21.-25. 2.	10.00 – 17.00	sv. Bartoloměje (Prelátská)	Kyjče
26. 2.-2. 3.	8.00 – 17.00	sv. Ivnáče (Karlovo nám.)	Nové Město
3.-6. 3.	14.00 – 18.00	Panny Marie Matky ustavičné pomoci (Nerudova)	Malá Strana
7.-10. 3.	8.00 – 17.30	Nanebevzetí Panny Marie (K Dolům)	Modřany
11.-14. 3.	7.00 – 18.00	Neposkvrněného Početí Panny Marie (Ke Strašnické)	Strašnice
15.-18. 3.	8.00 – 16.00	Narození Panny Marie (Baarova)	Michle
19.-22. 3.	7.30 – 18.00	sv. Josefa (nám. Republiky)	Nové Město
23.-28. 3.	13.00 – 16.30	sv. Tomáše (Letenská)	Malá Strana
29.-30. 3.	15.00 – 18.00	sv. Jindřicha (Jindřišská ul.)	Nové Město

STÁLÝ EUCHARISTICKÝ VÝSTAV

DEN	ČAS	KOSTEL (ulice)	ČÁST OBCE
Po	10.00 – 12.00	sv. Josefa (Josefská)	Malá Strana
	17.00 – 19.00		
Út	10.00 – 12.00		
	19.30 – 20.30		
St – Pá	10.00 – 12.00		
Ne	14.00 – 16.15		
Po – Pá	12.00 – 17.30	sv. Bartoloměje (Bartolomějská)	Staré Město
mimo 1. Pá v měsíci			
Pá	8.00 – 16.00	sv. Ludmily (nám. Míru)	Vinohrady
pouze 1. Pá v měsíci			
Pá	8.00 – 18.00	katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha (chórová kaple)	Hradčany
St	16.00 – 18.00	sv. Karla Boromejského (Vlašská)	Malá Strana
Po	15.00 – 16.00	sv. Apolináře (Apolinářská)	Nové Město
Út	17.00 – 17.50	sv. Jiljí (Husova)	Staré Město
Út	15.00 – 18.00	sv. Josefa (nám. Republiky)	Nové Město

Liturgická čtení

Neděle 7. 1. – svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1-4.6-7
 Ž 29(28),1a+2.3ac-4.3b+9b-10
 Odp.: 11b (Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.)
 2. čt.: Sk 10,34-38
 Ev.: Lk 3,15-16.21-22
 Slovo na den: *V tobě mám zalíbení.*

Ev.: Mk 1,29-39
 Slovo na den: *Pozvedl ji a ona je obsluhovala.*

Čtvrtek 11. 1. – ferie

1. čt.: Žid 3,7-14
 Ž 95(94),6-7.8-9.10-11
 Odp.: 8 (Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezavrhujte svá srdce!“)
 Ev.: Mk 1,40-45
 Slovo na den: *Ne abys někomu o tom říkal!*

Pátek 12. 1. – ferie

1. čt.: Žid 4,1-5.11
 Ž 78(77),3+4bc.6c-7.8
 Odp.: srov. 7c (Nezapomínejte na Boží skutky!)
 Ev.: Mk 2,1-12
 Slovo na den: *Nesli ho čtyři.*

Sobota 13. 1. – nez. pam. sv. Hilaria nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Žid 4,12-16
 Ž 19(18),8.9.10.15
 Odp.: Jan 6,64b (Pane, tvá slova jsou duch a jsou život.)
 Ev.: Mk 2,13-17
 Slovo na den: *On ji s celníky a hříšníky.*

Pondělí 8. 1. – ferie

1. čt.: Žid 1,1-6
 Ž 97(96),1+2b.6+7c.9
 Odp.: srov. 7c (Klaňte se mu, všichni jeho andělé.)
 Ev.: Mk 1,14-20
 Slovo na den: *Nechali sítě a následovali ho.*

Úterý 9. 1. – ferie

1. čt.: Žid 2,5-12
 Ž 8,2a+5.6-8a.8b-9
 Odp.: srov. 7 (Ustanovil jsi svého Syna nad dílem svých rukou.)
 Ev.: Mk 1,21b-28
 Slovo na den: *Přišel jsi nás zahubit?*

Středa 10. 1. – ferie

1. čt.: Žid 2,14-18
 Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9
 Odp.: 8a (Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.)

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	7. 1.	8. 1.	9. 1.	10. 1.	11. 1.	12. 1.	13. 1.
Antifona	261	826	841	857	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	261	827	842	857	873	889	1666
Antifony	262	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	262	831	847	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	263	831	847	861	877	894	1669
Prosby	263	831	847	861	878	894	1655
Záv. modlitba	263	832	847	862	878	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	227	832	848	862	879	895	910
Antifony	264	833	848	863	879	895	910
Žalmy	926	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	264	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	263	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	225	265	837	852	867	883	915
Antifony	238	265	838	853	868	884	916
Žalmy	238	238	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	239	266	840	856	871	887	918
Ant. ke kant. P. M.	240	266	840	856	871	887	904
Prosby	240	266	841	856	872	888	918
Záv. modlitba	234	263	841	857	872	888	904
Kompletář	1242	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 6. 1., 20. 1., 3. 2., 17. 2., 3. 3., 17. 3., 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

NOVINKA

DUCHOVNÍ OBNOVA S ANIČKOU

Jan Graubner

Cílem křesťanského života, který máme mít před očima vždycky, v každé etapě životní pouti, je nebe – trvalé spojení s Bohem, který je jediným zdrojem a dárcem pravého štěstí. K úspěšnému putování je třeba mít dostatek pevné vůle a vytrvalosti, správnou výbavu, odvahu osvobodit se od všeho, co putování znemožňuje či zbytečně ztěžuje, a správně zvolit společníky. Zde se jako společník nabízí Anička Zelíková. Tato knižička vznikla při duchovních obnovách, které dával olomoucký arcibiskup Jan Graubner členům Matice svatohostýnské, katechetům či svým spolupracovníkům a dalším skupinám.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A6, 70 stran, 69 Kč

minulé století oplývá, a mapují proto i podhoubí, z něhož vyrůstají ideologické režimy a další výzvy, na něž museli křesťané hledat odpovědi a nové způsoby jednání.

CDK, brož., B5, 688 stran, 498 Kč

NA STRANĚ NÁRODA

Bohumil Svoboda

Autor knihy, zkušený publicista PhDr. Bohumil Svoboda, si klade za cíl vystopovat a seřadit nejdůležitější události z průběhu 26 let působnosti Františka Tomáška jako hlavy pražské diecéze a postupně i fakticky hlavy celé církve v tehdejších Československu. Narůstání jeho morální autority, ocenění nejvyššími církevními hodnostmi, vyvrcholilo v jeho uznání za symbol odporu celé české a slovenské společnosti proti komunistické diktatuře. Kniha je zpestřena černobílými reprodukcemi několika fotografií. Úvodní slovo napsal ThDr. Jaroslav Škarvada.

Vyšehrad, váz., přebal, A5, 232 stran, 268 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

OSOBNOST V CÍRKVI A POLITICE (Čeští a slovenští křesťané ve 20. století)

Pavel Marek – Jiří Hanuš (eds.)

Sborník z konference pořádané v Olomouci ve dnech 27.–28. dubna 2006 s názvem Osobnost v církvi a politice – čeští a slovenští křesťané ve 20. století přináší více než pět desítek příspěvků o známých i pozapomenutých postavách, které se významně zapsaly do života české a slovenské společnosti, někdy i kontroverzním způsobem. Jednotlivé texty se zaměřují na politické, sociální a kulturní problémy, jimiž

VOCABULARIUM BIBLICUM SEPTEM LINGUARUM – Biblický slovník sedmi jazyků

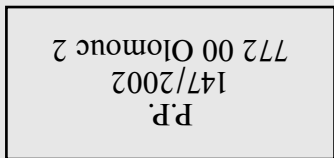
(hebrejsko-řecko-latinsko-anglicko-německo-maďarsko-český)

Jan Heller

Tento sedmijazyčný slovník obsahuje všechny hebrejské výrazy obsažené alespoň 5x ve Starém zákoně, které mají zřetelný význam a relativně jistý řecký ekvivalent. Slovník má posloužit vykladači Bible při porovnání vykládaného textu s klasickými či moderními překlady Bible do jiných jazyků. Páté, rozšířené vydání (ve Vyšehradu druhé).

Vyšehrad, váz., 125x200 mm, 370 stran, 388 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

D + 1

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého čj. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávkový týdeník a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registráční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zasielok povolené SF, s. p. ZSRP Bratislava, čj. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.